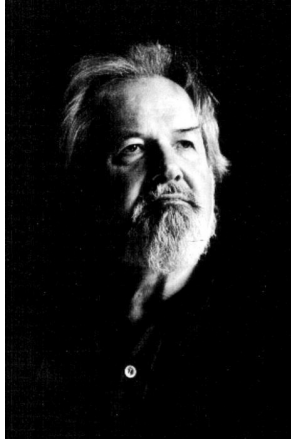

Миодраг Ђукић

УГОВОР

драма

МИОДРАГ ЂУКИЋ, драмски писац, рођен је 1938. у Прокупљу. Дипломирао је драматургију на Академији за позориште, филм, радио и телевизију у Београду.

Аутор је драмских дела: *Сирин-ииз код Цакера*, изведено у Академском позоришту “Бранко Крсмановић”, 1968. у Београду; *Пошраживање у мошелу* – драма награђена на конкурс Народног позоришта из Београда, где је премијерно изведена 1971. године. Иста драма под називом *Крчмарева смрт* изведена је у Народном позоришту у Лесковцу 1972; *Александар* – премијерно изведена 1974. у Југословенском драмском позоришту у Београду; *Кисеоник* – драма изведена у Народном позоришту у Зрењанину; и Нишу. *Криичњак* – драма изведена у Народном позоришту у Београду, *Баииник* – драма штампана у часопису *Театрон* 109; *Светионик* – драма штампана у 23. књизи едиције “Савремена српска драма”; *Млин* – драма штампана у 27. књизи едиције “Савремена српска драма”, *Пајагај* – драма штампана у 29. књизи едиције “Савремена српска драма”.

Изведене радио-драме: *Чудан сирец* – Радио Београд; *Мејална кулица која се коирља* – Радио Београд; *Наследници* – Радио Београд; *Др Келва* – Радио Београд и Радио Варшава; *Превек* – Радио Београд; *Гоџољ* – Радио Београд; *Раде Драинац* – Радио Београд.

Миодраг БУКИЋ

УГОВОР

драма

ЛИЦА:

ВИШЊА

МАША

ХЕЛЕНА

ЧЕДА

14. јула 2007. године
У Београду

ПРВИ ЧИН

Вишњина сјаваћа соба зашамњена њешким брокајним завесима. Из украсних сјоних лампи и два зидна канделабра, између којих је велико биљурно огледало, избија пригушена, њојла свејлосиј. Ту су и три зломазне фојеле и полицирани сјилски сјочичи, зашам њежак регал од ружиног дрвља, зашасијо црвене боје.

Вишња, у белој свилоној сјаваћници, подглављена јасиуцима, седи у свом кревету. Крај ње је уредно сложен њењоар и прислоњен шипај са сребрном дршком. По исјошћеном лицу не могу шачно да јој се одреде година. На њему је њајња од неке нервне болестиј урезала дубоке шрагове. Има негде између четрдесетиј и педесетиј година.

Маша је једро девојче од двадесетијак година, њо занимању козметичарка, без њосла. Врло је сензуална и сва кији од здравља и женсјивеностиј. Обучена је као служавка са белом везеном кецељицом ѡреко крајке сукњице и деколтиране блузе. Док иде на високим шипклама, заносно увија куковима. Ноге су јој дуге и савршено извајане. Како хода рекло би се да је ѡрофесионални манекен.

ВИШЊА: Јеси ли можда видела неки дим да куља из њега? Нешто као магла, а ипак прозирно, као вео на промаји, унутарњи пламен који избија из одшкринуте рингле на шпорету. Јеси ли приметила душу како га напушта?

МАША: Напротив. Нека студен га је била обузела. Сав се скупио и задрхтао из саме дубине бића, док се није умирио, хладан као камен.

ВИШЊА: А боја лица, је ли била бела као креч? Да ли га је бар тада стигла нека грижа савести?

МАША: Више је био жут, као лист кад отпадне са гране у јесен.

ВИШЊА: Је ли можда промукло кашљао, или се гушио? Да није крклао?

МАША: Само се нека грозница у очима сама од себе угасила.

ВИШЊА: Значи, умро је као праведник?

МАША: Ни сад ми није јасно како неко коме је толико стало до живота, може тако лако да оде из њега. Просто, као да је ствар унапред договорена.

ВИШЊА: Да није неког проклео на смрти?

МАША: Смрт! Једино њу је помињао, бунцао о некрофилији и страсти према самртном грчу... rigor mortis, rigor mortis, муцао је и грчевито се бранио рукама, рекла бих, са френетичном жељом и чврстом намером да је избегне.

Али, Бог није слао спасење, његов анђео му се није смиловао. Био је глув и слеп за његов бол и силан страх који је уместо наде у њему дрхтао. Пажљиво сам посматрала сваки тренутак његовог рошца, сваку фазу његовог умирања, јер он је био мој отац и ја сам његова кост по самој природи генетске матрице. Видела сам како су му се танке и чврсто стиснуте уснице наједном оклембесиле.

ВИШЊА: Јеси ли га можда држала за руку?

МАША: Није допустио. Нико није смео ни да уђе у собу, једино сам ја била присутна, дубоко загледана у крај који је неумољиво, као хорда преплашених пацова наступао. Прво му је слетео на чело, а онда се полако спуштао преко очију до уста, и дубље, док му дах није пресекао и срце зауставио. Ах, да! Чини ми се ипак да је извирала нека сенка, али не из њега већ одозго као да га је прекрила уз оштар мирис сумпора који је на час испунио собу. Сама сам осетила неко гушење од њене близине. Почела сам да кашљем и да се давим, али је све било готово за час и брзо сам се повратила.

ВИШЊА: Шта си још осетила у том часу?

МАША: Ништа сем да је време веома релативно и да његову дужину мери искључиво субјективни доживљај. Помислила сам да је можда тај, тренутак за мене, за њега вечност, и да је та вечна мука умирања у ствари пакао о коме говоре свете књиге.

ВИШЊА: Ни страх од њеног присуства? Тугу што ти односи једину потпору у животу, ужас усамљености? Можда поразну немоћ?

МАША: Само радозналост, могло би се рећи, према технологији њеног одлучног присуства. И деловања. Као да каже: “Ево и то ће сад бити готово, а шта ћу после? Зар за мене нема одмора? Зар морам све што је неко други започео, баш ја да довршим? За све њих постоји крај сем за мене јер они се непрекидно обнављају и држе ме у шаху. Хоћу ли се икад и ја одморити и хоће ли мој крај бити крај свих других почетака? Хоће ли се најзад ова мемљива долина суза осушити и претворити у пустињу? И хоће ли, на крају, мој крај бити тако страشان као његов или ће бити један оригинални блесак светлости пред потоп вечне таме и непокретности? Заувек!”

ВИШЊА: Ех, провинцијо, мајко испразног интелектуализма и надуведеног индивидуализма! Зар те тамо, у тој школи за масну и суву кожу, учили и филозофски егзистенцијализам? Зар вам масажа заморених и отечених стопала дебелих женетина није довољан

Пауза.

ВИШЊА: Од чега је умро?

МАША: Није могао да поднесе последице свога мишљења.

ВИШЊА: Сваки од нас има онолико светлости колико је сразмерно доброти и племенитости што их носимо за друге. Ако душа није прочишћена онда је сасвим природно да нам живот постаје мрачан и ваздух густ као у гробу. Зато и има оних чији се живот не разликује од смрти. Ти људи су живи мртваци који имају вештину пролажења кроз зидове, крећу се свуда око нас и трују нас својим незадовољством и несрећом све док и сами не осетимо вапај мртвих и неслућену разорну моћ зла. Овај свет је пун бола а демони и приказе харају нашим животима пустошећи их на сваком кораку. Против њих се боримо само светом еухаристијом и једна светла мисао је као запаљена свећа у монашкој ћелији која разгони ђаволе што су се на њу окомили. Мене сваке ноћи посећују авети и дувају ми у душу са намером да је угасе и пребаце у тамну комору смрти. Смента им мој живот зато што је непорочан и одлучно одан Богу.

МАША: Не могу да верујем, милостива госпођо, просто ми не иде у главу да има и таквих пакосника који вама желе зло. Зар вама, који сте оличење људске доброте и анђеоске племенитости да зликовци подмећу црну магију и чарањем стварају бол и страх који вам кваре живот и то сада, кад имате све. Какав је то свет у коме живимо, кад они који су победили у суровој животној борби, који су савладали све недаће тешког успињања на сам врх друштвеног успеха морају да се суочавају са туђом завишћу и нељудском мржњом?

ВИШЊА: Тек кад спознаш релативност света можемо да разговарамо о његовим дубљим значењима и противуречностима које нам ум растржу и доприносе нашој личној несигурности.

МАША: Знам. За сада треба да се држим тацне и да пајалицом јурим честице прашине из ваше непосредне околине.

ВИШЊА: Не само прашина, драга моја, већ се даavimo и у страху од неуспеха и болести. Заборављамо да има људи који лакше подносе болест него здравље. Оно се, једноставно, не слаже увек уз одређени тен и грозничав сјај у очима, па чак не иде добро уз сваку фризуру и суво пуцкетање косе под чешљом.

МАША: Мора се знати ко од кога стење и запомаже, да се не мешају улоге жртве и целата, лекара и болесника. Само тако show must go! Верујем у чисте идеје.

- ВИШЊА:** Здрави људи су очајни људи. Немају оправдање за неуспех у животу, нико их не уважава и многи их презиру јер немају ону дубину коју доноси телесна патња. Најзад, болесном човеку је све више допуштено него здравом. Зато деца, та природна бића, толико желе да се разболе, јер им болест укида дисциплину а дарује слободу да извољевају до миле воље и осете ону пажњу и љубав коју им у несташном здрављу нико не указује. У природи сваке болести је да кињи здравље, никад обрнуто. Здрав човек је глуп човек, јер је отворен, без заштите и неопходне опрезности, не изазива сажаљење околине већ њену хладноћу као што болесна природа у принципу зазире од сваког физичког здравља које располаже неконтролисаним снагом и дивљом енергијом. Ту се она не троши рационално већ се расипа нештедимице, због чега свака младост брзо хрли ка старости где је чека утеха свих оних болести којих никад раније није била ни свесна да постоје. Поготову не у тако несносном облику, у облику бола који нас приближава далеком богу и чини осетљивим на вредности живота.
- МАША:** Ту сам ја да вас чувам, пазим и негујем, да вас заштитим од сваког нечасног насртаја нечастивог. Само се ви мени поверите и не брините више ни о чему. Запалиће вештице на својим дроњавим метлама одавде само док им окачим смиље и босиље и венце белог лука на сваки довратак ваших салона.
- ВИШЊА:** Као што видиш сва сам укочена и распадам се од тегаба. Нико од доктора не зна шта ми је. Сви мисле да сам здрава, само хистерична, јер је моје стање проузроковано психичким проблемима зато што мој муж није у стању да ме воли. Али ја знам да сам жртва сатанизма бивше служавке.
Дођи! Погледај иза мог кревета! Шта видиш?
- МАША:** *(Приђе и сагне се иза њеног узглавља)*
Ништа, милостива госпођо. Само најфинији брокат који у воланима слободно пада на тепих.
- ВИШЊА:** Слепа, слепа ћурко! Зар не видиш да ми је полеђина кревета сва избоцкана неким дугим танким иглама? Погледај како су бодови фини и дубоки. Кроз кости ми пролазе. Све до саме сржи где се несносно врте и бургијају. Сва ми је кожа најежена од болова; и сува као хартија, на сваки додир просто шушка. И цепа се. Отварају се живе ране, крв не могу да зауставим. Господе! Зар од њих, тих ужасних представника доњег света, који воњају на муљ и трулеж, нема помоћи? Зар је господар земље, амбициозни сељак баш све преузео и контролише сваки

дамар, сваки дах, сваки интелектуални импулс човечанства? Марија, приђи, Марија! Чим си се родила одмах си узела своју прву жртву, твоју сироту мајку. Не знаш само што јој је било да роди у тим годинама. Зато немој да се љутиш ако сам ти заборавила име. Ти си Марија, зар не?

МАША: Нисте, само сте га мало проширили. Моје име је Маша.

ВИШЊА: Ах, Машо, шмизло једна, зар ти мислиш да сам ја толико стара и болесна да нисам у стању да приметим да си ти један читав еротски пакао, првобитна змија, љута гуја, како само увијаш куковима док се крећеш, неодољива секс бомба и све оно што само ђаво може да створи. Овде те ти атрибути неће довести у предност. Мој муж не воли жене, поготово тако расне кобиле које около ржу и бацају пламене погледе на све што је мушко. Али, без обзира на то, и друго, све остало, ја морам да будем јасна. Не желим да својим понашањем, блискошћу, емоцијама или на било који други начин укажем на природу нашег односа. За тебе сам ја госпођа, а ти за мене моја служавка.

МАША: Тако је, милостива госпођо. Ја сам веома захвална због указивања правог пута ка спасењу мог живота, што сте ме примили у своју часну кућу коју ни једним својим чином, ни једном мишљу, никада, никада нећу довести у питање.

ВИШЊА: Ако већ немаш куда, него код мене, поштуј срећу да ти је судбина нашла посао у овом безумном, лудом времену. Зато хоћу увек и пре свега реверанс.

МАША: *(Начини љујки реверанс)*
Љубим руке и клањам се, милостива госпођо.

ВИШЊА: Поклон захвалности, чин који испољава не само учтивост него и поштовање. Искрено и дубоко, јер ништа тако прецизно не одређује природу нашег односа као реверанс.
(Маша поново начини реверанс)

Он свакоме даје његово место. Место сваког оног кога је живот поразио, удобно место слуге. Јер мудар роб је најближи господару. О свом пасу држи кључеве његове моћи и богатства. Чешће има више власти од такозваних слободних штакора који улудо траће време трчећи од ћошка до ћошка са јединим циљем да нађу неку даску или греду за глодање. Баш њих брига што је можда предмет њихове пожуде уграђен у сам темељ куће коју непромишљено и алаво строваљују себи на главу.

- МАША: Ја знам шта је потпорни стуб у животу сваког бића, а камо ли роба чије су исколачене очи увек у једној јединој служби. У служби трбуха, милостива госпођо.
- ВИШЊА: Чеда и ја смо адвокати и заједно решавамо најтеже случајеве иако ја већ одавно не одлазим у судницу. Али, он је паметан и слуша. Зато је и успешан, уважавају га и поштују као бога. Одстранио је све меке и оштре предмете, све дечје играчке, нарочито ако лутке подсећају на мене да их зликовци не тестеришу и боцкају, да не иритирају моју хиперсензибилну природу. Хоћу да све буде заобљено и непробојно! Јелж то јасно?
- МАША: *(Начини реверанс)*
Као бистра вода у кристалној чаши, мадам.
- ВИШЊА: Он је здрав и самосталан човек и не треба му никаква помоћ. Сам чисти своје ципеле, намешта себи кревет и стара се о свом вешу. У кући сам ја инвалид и твоја једина брига. Иако је недостатак деце наша највећа трагедија, ти немој много да се увијаш и савијаш у његовом присуству, јер то може да га иритира; и сама видиш какво је ограничење мога положаја а он је лудо заљубљен. Лудо, лудо, кад мене угледа, све поцупкује од среће и шири руке као тетреб крила кад хоће да полети. Иначе је велики и молитвени богоносац. Зато немој да будеш сељанка и да га зовеш “зете”, већ само кратко и учтиво: “Господине!” уз реверанс. Његова функција у кући је једноставна, економска. Он обезбеђује новац, а ја, непокретна и мудра као античка сова, контролишем путеве његовог кретања. Права инвестиција је тајна сваког финансијског успеха, а њему је забрањено пушење, алкохол и дружење. За њега постоји само суд и кућа. И наравно ја, која га чекам у нашој заједничкој канцеларији. Да донесе паре и да исприча како је протекао процес. А ту је и твоја плата која зависи од твоје ефикасности и послушности у односу на задатке који те овде чекају. Уговор мора да се поштује!
- МАША: Ако бога има, милостива госпођо,
(Реверанс)
а има, има, неизоставно га мора бити, јер без њега нема ни нас, нижих бића, које он надгледа и...све види! И ваше доброчинство, и... мене грешну са ироничним мислима и неконтролисаним жељама, нескромним амбицијама које су ме бациле на само дно моје бедне судбине, која је срећом, сада у вашим рукама...

ВИШЊА: Важно је да имаш свест о томе.

МАША: Не само о томе него и о мојим надасве скромним могућностима у односу на одабране. Уосталом шта ја имам да се поредим са њима? Кад би округле задњице и гипке ноге давале неко преимућство не би све собарице на свету тако унисоно, као у балетском хору, њихале куковима док носе тацне у рукама да служе све оне дугоносе крештаве пракљаче на високим положајима. Али, ко су оне у односу на вас, заносну лепотицу са тако високим челом какво не постоји ни на интелегентним моделима ренесансе и Ботичелија лично. И шта сам ја, ако не зрнце космичке прашине, атом, обична, бедна девојка и може се рећи, скоро невина, сирота козметичарка, без посла и икаквих средстава за живот. Ваша болест је отмена и господска, а моје стање примитивно, здраво и сељачко. Ваљда сте зато ви и предодређени да будете неуништиви предводник, доминантна женка, којој служи цело крдо, а ја слушкиња, мада мислим да је служење вама, па чак и беспоштедна битка са злим духовима, крволочна борба са њима у мрачним ходницима овог удобног стана, заштита нашег интегритета, већа част него што припада целом мом пореклу.

ВИШЊА: *(Уздахне)*

Ипак, на жалост, неуништиви али смртни. Само што су неки мртви још за живота, а други опет живе и после смрти. То су аутентични господари!

МАША: *(Реверанс)*

Ви сте у сваком случају за мене изузетак и... надахнуће.

ВИШЊА: Може бити, не кажем да није, али и ако није, нека тако буде.

МАША: И биће, и биће како ви кажете.

ВИШЊА: Углавном, тако некако, само без преувеличавања и претераног брбљања. Јер... посао чека. Кућа је лепа и богата, мада сувише велика и доста запуштена. Хоћу да све сија. Само пази кад трљаш по материјалу. Тамнозагасита политура не сме да избледи, тканину треба освежити а не офуцати. Прашину извући из сваке књиге, а персијске тепихе претворити у гробље гриња и ситних бактерија. Астма ме гуши а ти зликовачки микроби се завлаче свуда око мене. Па и у мене, продиру ми кроз кожу, не дају да дишем. Можда би читаву кућу требало изветрити, али, моје очи, ни кожа, не подносе негативно зрачење пасјег комшилука. Пси свуда реже и кевћу око мене, а демони ми пролећу кроз главу немилосрдно пробадајући своје оштре игле кроз мој раздробљени мозак. Покушала сам са ноћним ветрењем, али

тада увек дува јака промаја, а хладноћа ме убија, свако таласање ваздуха. Зато овде плата није мала, али је одговорност висока. Јер, ако ја којим случајем умрем, онда ти остајеш без средстава за живот, па чак и без смештаја. Зато је за твој живот важан мој живот, а он у потпуности зависи од здраве атмосфере и милости нашег Господа Бога и његових јерихонских легија које ме бране од сатанског семена моје бивше служавке. Јер она је, иако најурена, оставила своје деструктивне сараднике свуд око мене и тајно се ноћу састаје са њима само да ми забадају игле под нокте и у главу, да ми уврћу и цеде унутарње органе, да ми исуше све сокове и оставе да умрем у највећим мукама, да ми топао и сув ваздух разреде плућа од хартије, да ми кости тандрчу док се жива преврћем у гробу у дрвеним чаршавима који ме као дивља звер гребу и мрцваре. Ја верујем, сигурна сам то јест да је она и сад ту негде сакривена у кући, да никад није ни отишла иако је недвосмислено отпуштена, да ме њен усјактали поглед испуњен мржњом вреба из неког угла, лустера или греде, да ми дува у врат и својим врелим дахом подсећа на своје неизбежно присуство. Иако је не видим, присутан је њен јавк и страх од суда ватре и светлости да јој развеје мрак и пепео по ружичњаку у врту да бар кроз његов цвет поврати боју коју ми је украла из крви и претворила у чисту дестилисану воду која не може да носи мисао и држи душу у животу.

(С муком устјаје из креветџа, оџрће њењоар и са шџиџајом у руци корача њо соби укрупљено и болно)

Елена! Елена, вештице, где си се сакрила, зла кучко, јави се бар да те чујем, ако не могу да те видим, знам да си ту негде, у кући. Чујеш како мрмља неразумљиве речи, враџбине, како неу-тешно цвили...

- МАША: То ветар завија у димњаку...
- ВИШЊА: Боже, како је хладно без сопствене крви! И поред камина и грејних инсталација кости ми клепећу као дрвене нануле.
- МАША: А да се вештица не крије баш у тим инсталацијама и својим враџбинама спречава проток топлоте и... вашу циркулацију?
- ВИШЊА: Зар ти мислиш да би се она усудила да се приближи ватри мога камина и безбедно уђе у њега? У мој крвоток!
- МАША: Ко зна за шта су све оне способне кад су спремне да служе ђаволу, а не анђелу, као ја.

ВИШЊА: Ах, ти, ћурко сељачка, необразована! Само што не заћурличеш, толико си далеко од сваке духовности, али си бар чиста и не цеди се прљава слуз са тебе, права си жртва, мила боговима, бесловесно, чедно дете које је једино кадро да се ухвати у коштац са злим силама које на нас насрћу из црног космоса и сваког буцака испуњеног мраком.
(Виче)

Елена! Ево ловца од истог семена, који ће те стрпати у златни ковчег моје младости где заувек лежи моја бела и ничим укаљана венчаница. Ништа ти не вреди што са својим сарадницима гргољиш и клокоћеш у водоводним и канализационим цевима, што се добро кријете и непрестано мењате свој положај.

Тишина. Прво се зачује лавез једног ѿса, а затим какофонично режање и лајање са свих сѿрана. Вишња укочено сѿвоји и дрхѿи са сребрним шѿићом у руци.

МАША: (Уилашено)
Откуд сад оволики бес и мржња, милостива госпођо? Јесу ли врата добро замандаљена, јесмо ли нас две безбедне? Да ови не провале унутра?
(Бесомучан лавез се ѿрећвори у болно цвиљење и самрѿничко завијање)
Ох, какав бол, препознајем тај ужас. Сада цвиле као да им се црева распадају.

ВИШЊА: То је зато што је Чеда био послушан, а шницле тако сочне и неодољиве.

МАША: Ви сте их отровали.

ВИШЊА: Па бифтека, хвала богу, данас има на претек, али уопште није било лако доћи до стрихнина. Чеда је набавио испод руке, од неких криминалаца, илегалних произвођача синтетичке дроге. Какве они имају модерне лабораторије! У њима само човека не могу да створе а из њихових епрувета и реторти испадају такве гомиле наказа и ретарда какве ни Холивуд није успео да произведе. Једино прави демони су аутентично наши зликовци и долазе из чисте природе. Са села.

МАША: Како је то жалосно! Како је то тужно!

ВИШЊА: Шта?!

МАША: Па то! Проводити живот у таквом неадекватном окружењу, међу грубијанима и лудацима који чувају бесне псе и друге нечисте силе пуштене са ланца да слободно лутају и насрћу на чисте душе ушушкане богатством.

ВИШЊА: Њихов генетски код их је одлучно усмерио против нас, природних господара, јер они мрзе све што је природно и чезну да свој некултивисани стандард свима наметну као стил, да канибализам и међусобно ждрање буду на првом месту. Зато и одгајају дивље звери уместо љупких домаћих љубимаца; мада и они врве од бува, лишајева и осталих микро гадости које покупе на прљавим градским тротоарима. Бува – хоп, скочи у њега, а он са бувом - хоп, па у твој кревет.

Неки од њих чувају чак и змије, а има и крокодила који бесциљно шетају по њиховим баштама и пливају по отвореним базенима. Ту скоро један медвед је растргао неког поштара. И ником ништа, каже његов газда, не можеш животињу на суд. И још дивљу. А ја бих рекла да се злочини више не кажњавају. Само ситне крађе. А, пружиш руку, он ти је одсече, а протуриш главу он ти је размрска. Али, од свих најгори су питбултеријери који се хране сасвим малим Циганчићима јер они, неустрашиви, с времена на време, прескоче те високе ограде у потрази за неком старудијом да је изнесу на бувљу пијацу. Али, никад, никад нема никакве истраге по том питању, јер су ти питбултеријери заузели све позиције на власти. И у војсци, и у полицији.

МАША: Па то је онда сасвим бестијална банда!

ВИШЊА: И те како озбиљна и беспрекорно организована. Уосталом то и нису никакви пси. Дебели су и крмељиви као свиње. Поготово што ни Циганчићи нису више сви безбедни. Има их и крштених, православних. Предлагала сам, чим се роде, да се у кади пуној воде, подаве. После каду добро изрибаш детергентом и опет се свет окреће око своје осе. Бог зажмури на једно око, а полицију ионако једино интересује сопствена безбедност. Одбили су да интервенишу у мом случају, чак су ми послали неке питбулове али не у плавим, већ у белим униформама, мислећи ваљда да сам болесна, али не од зглобова и пршљенова, већ од нерава и од нечег у глави. То је цинизам друштва у којем живимо. Болеснике не лече, а кога лече, дају му погрешну терапију.

Јесам ли ја луда што сам успешна и одабрана? Мене је Бог нашао и међу милионима одредио за доминантног вођу, за духовни и грађански стожер да се други на њега угледају а не да га свака луталица обележава као своју територију. Због тога је

живот почео да ми неиздрживо заудара на псећи измет и земљу која ме вуче међу оне који воњају на доњи свет и гробље неупокојених.

И док су ваши, сељачки демони, рудиментарни, чупају дрвеће из корена и међусобно се гађају муњама и громовима, ови су урбани, подмукли и префригани, завлаче се кроз кожу и крвотоком путују до мозга са јединим циљем да доживиш ватру лудила и завршиш у соби са гвозденим решеткама на прозорима и гуменим зидовима који се сами приближавају и стешњују ти умни простор све док те страх дефинитивно не окује и угуши. Они су лукави и превртљиви духови који ти за час разум посуврате и тако морално упропасте да све чешће, уместо на радост и живот помишљаш на тугу и смрт. Ваши су шумски тролови, брадати и здепасти патуљци и осећају се на бели лук и земљу, а наши меке и напарфимисане свиње које ти полтронишу и умилно грокћу гледајући те нетремице својим ужареним очима све док ти не уђу под кожу и у теби се разлију као топла вода која те греје и пружа лажну наду. Никако не можеш да им се одупреш ако немаш шифру чије изговорене речи делују чудно и отуђено тек да не можеш да се од њих браниш а да себи не изгледаш као будала.

И шта вреди што сам јој дала отказ кад има лепљиву природу која је чврсто држи уз моју судбину, у тајности управља њом и одређује ми болове који ме сатиру.

Али, долијаће и она, не зна да је чека суд ватре у мојој ложионици у подруму где ће под јарким пламеновима кокса окончати своју болесну доминацију над овом кућом. Биће осуђена и спаљена па макар нам и сто пута била сестра, јер она је изрод на оца зликовца који нас је све три шиканирао и сексуално злостављао док нам живот није прометнуо у пакао, а нас, своје кћери, претворио у зле вештице.

Дуне вејар и убаци њешке завесе у собу. Враћа се ојворе с њреском и у њима се јојави Чеда, бесјрекорно обучен, у црном смокингу, са лејџир машином и крајким њанијалонама са белим доколеницама. Вијак је и леј, више личи на мађионичара него на адвоката. За њренујак засјане у врајима и кад осмојри сцену јојури, гојово јојрчи до Вишње, ухваји је око њаса и јодигне са јода. Зајим је носи до фојшеље и нежно сјушија у њу.

ЧЕДА: Мама! Мама! Штета што не можеш на терасу. Кошава сече живе кости, а мећава засипа ситним сувим снегом гвоздену ограду. И цео град је окован ледом. Забелео се приказ од зиме. Птице у лету цркавају од смрзнутог ваздуха и као камење мртве падају на асфалт, а доле, доле, мама, у комшијском дворишту величанствена сцена. Слика за богове!

- ВИШЊА:** Јеси ти нормалан?! Ма, пусти ме, пусти! Како се усуђујеш да ме тако деградираш, улазиш ненајављено и лупаш вратима?! Срце више не може да се смири. Види како бије; полудело од страха.
- ЧЕДА:** Али, мама, немаш више чега да се бојиш, мила. Готово је са демонима, са њиховим искеженим чељустима и грозном риком. Ван домашаја смо, само централно грејање да поправим, да истерамо фурије из куће. А ови у суседству су ионако готови. Коначно сам те послушао и ено их тамо, у свом дворишту како се грче у белој и крвавој пени. Бацио сам им сочне телеће шницле са наше терасе. Прво су ме одоздо погледале захвално, готово са љубављу, а кад су звери осетиле да је отров почео да делује, полуделе су од беса и почеле да скачу ка мени, у правцу моје терасе одакле сам као Нерон уживао у њиховом јаду и немоћи. У болу, мама, који им је кидео црева што су у крвавим комадима повраћали. Видели су да им је штенад, шесторо њихових крзнених детенцета већ изврнуло све четири у вис и више се не батргају. Ено, мајка куја их лиже мртве, али ни у њој нема више живота. Штета што си пропустила догађај. Да видиш, мама, да се сама увериш како је и ђаво смртан, како се пакао у самртном грчу копрца испод твојих ногу. Да осетиш супериорност Бога.
- ВИШЊА:** Увек сам ти говорила да је ту неопходан одлучан потез.
- ЧЕДА:** Тако је, душице. Сто пута сам се уверио колико си ти у праву, све знаш али сама не умеш да се чуваш. Само због тебе сам неспокојан и даноноћно умирем од страха. Опет сама устајеш, а врло добро знаш колико си подложна различитим вирусима који просто врве око тебе.
- ВИШЊА:** Сам кажеш да је зло побеђено, да је пакао на издисају.
- МАША:** О, не, милостива госпођо, никад се зло неће удаљити од добра. Оно зависи од њега, као што се болест храни здрављем.
- ЧЕДА:** Јате се, мама, у милионима и милијардама и једва чекају да навале на твоје крхко, на твоје нежно здравље. Добро, ја знам, све знам, мајчице, али ако си заиста неуништива, скоро бесмртна, зашто дрхтиш од зиме као прут, увијаш се као електрична јегуља.
- ВИШЊА:** Дрхтим од страха, ето шта је. Ти се ме препао својим дивљачким наступом.
- ЧЕДА:** А што се ти боље не чуваш?
- ВИШЊА:** Зато што сам као жена остала неиспуњена. Немам никога, дете ми је одузето.

- ЧЕДА: Али, имаш мене, мама, ја сам твоје дете, твој син јединац...
- ВИШЊА: Ти си мој муж, будало.
- ЧЕДА: Па добро, макар и муж, али и твоја маза. Не разумем само зашто ти по овом Сибиру шеташ гола, без топлог штофаног огртача и вуненог шала. Толике сам паре дао за инсталације, а оне опет не раде како треба. Пре ће нам кућу запалити, него што ће је угрејати.
- ВИШЊА: Не знам шта је у питању, али наш систем не дише. Уосталом, као ни ја.
- ЧЕДА: Зашто уопште устајеш кад не мораш?! Имаш звоно крај себе, мене, спремног на твој миг, као запета пушка, а ту је и служавка, види како је румена. Права трешњица! Надам се да бар има фенси гардеробу, као што изглед обећава. И разуме се, неодољива, а све у складу са сукњицом, кецељицом и штиклицама...
- ВИШЊА: Шта хоћеш? Што си дошао?
- ЧЕДА: Да ти помогнем да се обучеш и да ти кажем да ти је клијент у кабинету. Нестрпљиво те очекује.
- Ошвара реџал и вади комаде одеће, затим јој асистира у облачењу уских, дуџих панталона, мушке кошуље са машином у великом чвору; њу су најзад, мушки сако, чизме и корбач.*
- ВИШЊА: Је ли тамо безбедно? Шта ако ме лудача спопадне својим враџбинама? Ја сам инвалид, не могу да се браним.
- ЧЕДА: Не брини, све је под контролом. Ланци су јаки и дебели, букагије тешке. Не може да се мрдне.
- ВИШЊА: *(Нестрпљиво)*
Значи, иако знаш да је вештица, ти гарантујеш да ми не прети никаква опасност од њеног лудила.
- ЧЕДА: Уосталом имаш свој сребрни штап. Више се уздам у твој снажан ударац него у моје везе и узлове.
- МАША: Да пођем и ја са вама, милостива госпођо? Ви не знате како сам снажна и какав челични стисак имам. Из мојих руку се још нико жив није искобељао.
- ВИШЊА: Ајде, шта причаш, бога ти. Кога си ти убила?
- МАША: За сваки случај.
- ЧЕДА: Не, ти остани овде. То су породичне и интимне расправе. Жели насамом са њом да разговара.
- ВИШЊА: Зашто је ниси оставио у подруму? Била је окована за алке у каменим зидовима.

- ЧЕДА: Зато што доле не може да се опусти. Каже да је ватра у ложионици деконцентрише. Каже да се панично боји ватре и твог, како она каже, ничим изазваног гнева.
- ВИШЊА: Па, у том случају, суђење може да почне. Имаш ли њено признање потписано?
- ЧЕДА: Све. Од чедоморства до чупања живог срца, одсецања дечјих глава, бесомучног вођења љубави са Сатаном, лично, астралног путовања око планете, ждерања ватре и живих змија, гуштера и слепих мишева и тровања напитака разним разорним агенсима као што су цијанид, стрихнин, жива каустична сода, кукута, лијандер и небројено много средстава за упропашћавање непорочних душа младих девојака.
- МАША: Шта је средњи век и његова морбидна пракса према садашњој свуда раширеној црној магији, господарице?
- ВИШЊА: Тако је. Наша модерна хипокризија затвара очи пред летећим сподобама широм ваздушног простора. Толико се зла намножило да би ломаче требало да горе на сваком ћошку.
- МАША: Све док се цео женски род дефинитивно не истреби.
- ЧЕДА: *(Пружа јој докуменат)*
Ево, ја сам ти саставио записник, зарад сигурности, да се случај касније не искомпликује. Знаш каквих све адвоката данас има. Истина, она не може никог да плати, али некима је и злоба сасвим довољно сатисфакција. Поготово што се данашњи судови односе с неповерењем према метафизчким инкриминацијама.
- ВИШЊА: Ако чујеш мој крик, а ти одмах остави све и као вихор дојури у кабинет. Знаш и сам да неки људи под допингом лудила добијају нападе дивовске снаге. Кад демон уђе у некога најбоље ти је или да му се склониш с пута или да га обилно пошкропиш светом водицом.
- ЧЕДА: Бољи је кокс, мама. Ове године је изузетно квалитетан, ништа не може да му се одупре, сагорева чак и пепео, не оставља никакве трагове. Ту смо потпуно безбедни. Кад нешто изгори нема га више. Враћено боговима.
- МАША: Бог има рај, а не депонију да му товариш свако ђубре.
- ВИШЊА: Тако је, Машо. Богу божје, а ђаволу ђавоље. Не знаш ти шта нам је вештица урадила. Не заслужује никакву милост. Мене је довела до ивице гроба,
(Плаче)

наше дете је киднаповала, можда чак у својим бесним оргијама и... убила. Звер, ту молитва не помаже, само конкретне казнене мера. Полити кречом и запалити па макар јој врисак допирао из саме дубине пакла. Тако ти је то са убицама. Што дубљи злочини, то виши тонови.

(Вршићу)

Нека ми врати сина!

(Мирно)

Или, нека ми покаже његов гроб.

- ЧЕДА: Смири се, мама. Можда је наше недоношче још увек живо и ко зна коме га је дала и где га држи. Из ње треба извући праву информацију. Иако га ти ниси родила, он је моја кост и наше дете по договору.
- ВИШЊА: И уговору! Не знам само како јој то полази за руком. Савке ноћи је видим како са бебом у рукама стоји наред моје спаваће собе. И дете тако стварно плаче и цвили да се увек зачудим како га ти не чујеш и не дојуриш да видиш о чему се ради. Какав је то бол, које лудило, и онако немоћна и омамљена лековима не знам је ли уопште реч о сну.
- ЧЕДА: То је само халуцинација под утицајем јаких болова.
- ВИШЊА: Одмах је требало да знам да свако неоспорно здравље вуче неки психички поремећај. Овамо скаче услужно и живахно, као дивокоза, а онамо у њој дубоке менталне провалије у које неприпремљена околина неопрезно упада и дави се у њима као у мочвари. Њихово здравље је најчешћи узрок јада многих нормалних људи.
- ЧЕДА: Ја сам твој муж а она је твоја рођена сестра, према томе дете припада нама, оно је генетски производ твој и мој, иако ти више ниси у стању да физички родиш, душа ти је материнска и зато снујеш да наше дете, твоје и моје, пригрлиш на своје груди, јер оно је анђео, без обзира што му је биолошка мајка чаробница и демон.
- ВИШЊА: То је зато што је наш отац био сам убоги ђаво. Али је скончао мирно, Маша је присуствовала том судбоносном чину, и као да се изненадио кад је открио да је и он смртан, јер био је уверен да зло никад не умире.
- МАША: Не, милостива госпођо. Знао је, о, и те како је видео да му се смртни час приближио, једино што га није волео, и уопште, гнушао се смрти.

ВИШЊА: Ах, да! Ово је Маша, наша нова кућна помоћница. Могао би да је у мом одсуству поближе упутиш у све физичке обавезе које има према уговору. Ја сам јој неке метафизичке компоненте живота у кући већ дотакла, уосталом, ко зна, она је знатно млађа, здравија и беневољентнија од Хелене. Можда нам са њом боље успе пројекат. Рекла бих да није баш толико глупа као што изгледа на први поглед.

Укрућена и болно, са шћипањем у руци, највишија просјорију. На сцени остају само Маша и Чеда.

МАША: А што не ослободите Хелену?

ЧЕДА: Ми то са њом морамо да решимо. Знамо да је вештица и већ бисмо одавно са њом завршили, само да нам каже где крије дете.

МАША: Ох, како је то необично, како је то страшно! Ви користите мој безизлазни положај да ми наметнете своју игру, а ја просто немам куд. Бог је свака друга реч коју овде чујем. Мислите ли ви уопште на њега, сем што га спомињете?

ЧЕДА: Ти се у то не мешај.

МАША: Али, она је моја несрећна сестра.

ЧЕДА: И Вишња је твоја несрећна сестра. Ти имаш своје обавезе према њој.

МАША: Да спавам с тобом. Као Хелена.

ЧЕДА: Ако ускоро не добије своје дете, потпуно ће потонути у бол и мистицизам.

МАША: А шта сте урадили са Хелениним дететом?

ЧЕДА: Ми... ништа. Она је... она! Куне се да је имала спонтани побачај. Али, ми јој не верујемо. Знаш, Хелена има неке необичне особине. Могу ја да је окивам и везујем колико год хоћу, она може ноћу да изађе из својих букагија и ланаца и да плаши Вишњу до смрти. Ко зна где и у каквом буџаку крије наше дете?

МАША: Шта ако не лаже?

ЧЕДА: А како то онда да се повремено усред ноћи чује његов плач? Понекад је толико тужан да ти срце помера, а одмах затим толико бесан да ти глава пуца од страха. Чудно је то да дете има тако разоран глас.

- МАША: А да то нису њене болесне халуцинације због изобиља лекова којима је кљукаш? Можда и сама у сну вришти. Можда подсвесно жели да се врати уназад, да опет буде сасвим мала беба, да не гледа у овај сатански декор који је сâм напада и кида.
- ЧЕДА: Ти си, Машо, сувише млада и...
- МАША: Козметичарка.
- ЧЕДА: Не познајеш рафинирану вештину слагања стилова.
- МАША: Све је то сувише морбидно за нормално функционисање ума.
- ЧЕДА: Она је болесна.
- МАША: Не, зете. Ти си сâм наметнуо уговор са нама, овај хорор као стил живота у кући. Видела сам како јој мозак филијеш сликама из пакла, сценом мртвих питбултеријера са искеженим чељустима и крвавом пеном у зубима. Ти, зете, хоћеш да убијеш моје сестре и мене!
- ЧЕДА: Шта ти пада на памет, па ти си луда, ајде де, њих, мада ми не пада на памет, иако ме ничим не заслужују, али, зар тебе, која си тако неодрљива и слатка, и далеко свежија од њих? Али, ту има један проблем, мала моја, што моја мама мисли да сам њен муж и не жели да примети срозавање односа између слугу и господара а њена воља је закон у овој кући. У ствари, све три сте тако романтичне...
- МАША: Мислиш, луде. Три луде сестре.
- ЧЕДА: Сатански неодрљиве. Иако су вам душе демонске, у очима носите боје, цветног Поморавља, само у различитим периодима године. Ти си пролеће, Хелена разбуктало жуто лето, а Вишња...она је већ прешла из жуте, зреле јесени у белу и хладну зиму. Зато те је и примила у службу, да је као небеска комета загрејеш и просветлиш. Јер је свуд ледено и бесперспективно оковано. И поред тога што имамо властити грејни систем и ложимо најкалоричнији кокс све је заптивено и херметички затворено. У кући се смрзавамо.
(Скида се, уредно слаже одећу и наг леже у Вишњих кревети)
Потребан је неки кардиоваскуларни стимуланс. Да се покрену крв и оптимистичке визије будућности, да повратимо дах, узбуђење и радост живљења. Да осетимо срећу што постојимо. И најзад, да стварно учествујемо у том нашем јадном, у том нашем опскурном битисању, које без љубави нема никаквог смисла. Зар не, моје мило, моје топло маче? Моја чигро и устрептала повијушо, змијо чегрталко, адреналинска бомбо.

- МАША: Шта ћеш то, зете?
- ЧЕДА: Скидај се и ти. И ускачи под јорган. Дођи да се презнојимо.
- МАША: Мени је госпођа наредила строгу дистанцу од тебе.
- ЧЕДА: Хајде, хајде, не оклевај. То што сам ја директан не деградира стварност. Зима је страшна, а ти ... ненадмашна Маша! Пуна енергије!
- МАША: Шта ако се изненада врати и затекне нас у свом кревету?
- ЧЕДА: Она зна све ставке уговора и на чему радимо.
- МАША: Ти си обичан неваљалац, зете. Госпођа мисли да тебе жене не интересују.
- ЧЕДА: Наравно да ме не интересују. Ја сам срећно ожењен човек и заљубљен сам у своју маму, само што, ето, немамо среће, а њу секс више не привлачи.
- МАША: Нећу.
(Пауза)
Шта ће бити са мном кад ме вас двоје искористите и иштурите на улицу?
- ЧЕДА: Вишња је озбиљно болесна и не може још дуго.
- МАША: Зато си ти савршен и здрав као челик!
- ЧЕДА: Њене менталне сметње се прогресивно развијају и већ су јој разорно начеле слику стварног света у којем одавно није присутна. Или ће ускоро завршити у болничком кревету, или у неком азилу за умоболне.
- МАША: Али, ти не знаш нашу истину, зете. Шта мислиш да урадиш са Хеленом?
- ЧЕДА: Зар ја?! Па ја не мислим ништа. У овом вашем демонском шаху ја сам обичан пион и вучем само оне потезе које ми мама нареди. Она је уверена да је баш Хелена баштиник злог семена нашег оца, а ти милосрдни анђео, њен чувар и заштитник. Јер ова вештица је прогони "вуду" врацбинама, преко ноћи је боцка неким иглама и суши јој срж у костима, да буду лаке и шупље, да могу ђаволи на њима, као на оргуљама, да свирају своју симфонију. Понекад и сам чујем како кроз њих урла ветар у хармонији са међавом која нас засипа брдима снега. Од кућа у граду прави ледене гробове и већ данима нико не излази на улицу јер овде улица више и нема. Само се астрални духови лелујају и пролазе кроз зидове да на њиховим станарима непрекидно обнављају свеже ране. Постеља јој је често крвава, а понекад од несносних болова цео град вршти све до зоре. Сви смо ми данас у власти црне магије!

- МАША: Јадне, јадне моје сестре. Не знам шта је то у нашим генима што нас нагони једну на другу, да се немилосрдно гриземо и кидамо у фуриозном бесу као да је само зло наша једина инспирација.
- ЧЕДА: Иако је имала спонтани абортус мама верује да је она дете ипак родила и да то дете нисам ја, већ мрачни демон кога крије негде у кући, у неком неприступачном буџаку, зазиданог на тавану или у подруму. На сваки начин хоће да дође до њега јер тврди како му често чује плач који допире кроз оцак из камина.
(Чеда ћочне хистеријично да њлаче и вршићии, као новорођенче. Заћии се умири)
И ја сам једном чуо Хелену како својим ањџеоским гласом пева стихове дечје успаванке.
(Пева високии ѓласом касћираћии)
“Спавај, спавај, злато моје,
Под покровом ноћи твоје...
Утваре беле, утваре наше,
Нека те у сну црном не плаше...”
- МАША: Па шта је то, зете? Наследна болест или муљевити менталитет целог нашег подручја одакле сви ми потичемо?
(Полако ћочиие да се свлачи)
- ЧЕДА: Хоћеш да будеш господарица? Хоћеш, хоћеш! Ти си млада, затегнута и неодољива. Права си репрезентација за угледног грађанина и успешног адвоката. Осим тога, ништа се не мења, све остаје у кући. Једино што се живот подмлађује. И наставља кроз наш пород. Шта хоћеш више од тога? Зато, дођи слободно. Скини, све скини. Уосталом, знаш и сама да нам то не би било први пут.
- МАША: Први пут сам легла с тобом, јер сам била уверена да ниси мушкарац.
- ЧЕДА: Па и јесам..
- МАША: Кад мама каже.
- ЧЕДА: Оно, у неку руку, увек сам био склон.
- МАША: Преварили сте ме, одузели невиност. Упропастили једини капитал сиромашне девојке.
- ЧЕДА: Некако су ме дечаци од малена више привлачили од девојчица. Али, теби нисам могао да одолим.
- МАША: Ни Хелени.

ЧЕДА: Она ме је, вештица, једноставно омађијала и стално је мењала облик. Час је била мушко, а час женско, никад нисам био начисто с ким сам у кревету. Било је и содомије са змијама и богохуљења са анђелима. Једном видим седи на мени Богородица, гледа ме златним погледом и дивље мамуза. Демонска сила, ето шта је.

А ти, ти си друго, Машо. Зато што ме много подсећаш на мога Игора. Имаш округло дупенце и ниси кратконога и здепата, груди су ти чврсте а корак одлучан, лелујав али заносан, ноге не бријеш и не стављаш ратне боје на себе, иако си козметичарка. Он је исто тако био нежан херувим са дубоким и плавим очима, као сафири на дну горског језера. Дах му је био мирисан и благ, а кожа глатка, влажна и хладна. Ничим није подсећао на рудиментарне грубијане са киселим задахом и знојем под мишкама, био је љупкији од сваке девојчице које су уосталом били или ружне, носате и штакасте, или ружне, бабурасте и дебеле. И све су имале неке продорне зле очи; као ноћне птице. Мој дечко је био симбол лепоте и телесног склада, као ти, Машо, само са баршунастим баритоном који је аулом правног факултета одјекивао као миса католичком катедралом. А имао је и уд, доминантан, увек чврст и бескомпромисно усмерен напред, што би тебе сигурно одушевило. Јер ти такав немаш, Машо. Био је Бог, његово отелотворење, али не на крсту, већ на небеском престолу, лепши од свих анђела који га окружују.

А онда је превладала мушка варијанта твоје господарице. Тај шумски дух се снагом планинске бујице обрушио на мене, оркански је ушао у мој живот и тумбе га изврнуо. Она ми је постала све: и мајка и жена, и звер и дивљач. И ловац, Машо, строг и непопустљив у свему, нарочито кад се намери на траг жртве, не напушта га док јој се крви не напије. Права звер, али јалова нероткиња.

Уосталом, ја је нисам ни варао, сем са Хеленом и тобом, и то са њом у договору. Њен план је да се по сваку цену докопамо детета са здравом генетском структуром, као што је, очигледно, твоја. Она је, међутим, као сасушена оскоруша, са тврдим кошћуњавим плодом у себи који ригидно и дисциплиновано стражари над самим улазом у њено срце. Не верује никоме ништа. Ни мени, иако сам јој омогућио све што има, чиме неограничено располаже. Уосталом, ако сад, тако гола и дрхтава уђеш под мој покривач и поново ми се као острига отвориш, то ће значити да она испада из уговора. Унутра остајемо само ја и ти. И наше дете. А за њу ће бити довољно само неколико поноћних сеанси, да се дефинитивно шлогира или заувек откачи.

- МАША: *(Гола, ускочи у кревет и љирије се зимољрожљиво уз Чеду)* Ах, зете, како је то необична, како је то страшна одредба “заувек!” Непрекидно ме прогони, никако не могу да ухватим њено право значење. Мени се све чини да “заувек” у ствари у пракси значи “никад”. У сваком случају ја се ужасно бојим те страшне жене, која је истовремено и моја сестра и моја господарица, бојим се њене љутите боре на челу, њене разорне енергије и свега онога што је она у стању да учини. Она не воли људе и презире свако здравље на овоме свету, ушушкана је у своју болест и своју мржњу и тамо се једино добро осећа, тамо где се ми нормални нелагодно врпољимо и предосећамо непосредну опасност, као што се животиње осећају пред земљотресом или било којом другом природном катаклизмом. Зато кад се игле поново забоду у њено омамљено тело, нека добро гледају да овога пута не промаше срце.
- ЧЕДА: Твоја господарица је опака, али празноверна. Свој метафизички поглед вуче из родног Поморавља које одувек прогоне зле виле и вештице. Кад сам јој први пут видео црвен конач око голог стомака нисам знао да је то била заштита од урока. Е, сад ћемо је уверити да је завера демона њена реалност, јер имам једноставан систем како да јој овај рај од удобних душека и меких јастука претворим у ватрени котао, да се више ни по коју цену не смрзава, него да душу, заједно са очевом греје на пламену пакла ваше покварене, ваше луде крви.
- МАША: Само да знаш да ја више немам куд. Ја сам сирота и изгубљена девојка без посла и дома, на просторима овог нехуманог и негостољубивог града чијим се улицама крећу зомбији са мртвим очима у кесама од сасушене коже, клокоћу и испуштају гласове и смрад без освртања, без и најмањег такта за сензибилне и напуштене. Њима нико није потребан, понајмање ја. Сами разговарају са собом, сами ждери и мастурбирају, скачу са мостова у дубоку воду, или са вишеспратница на асфалт којим се плазматично разливају и, разбијени као зреле диње, делимично се одливају у градску канализацију одакле на све нас вребају гладне хорде комуналних пацова као на своју потенцијалну храну. Мени је јасан мој положај. Извукао си ме из те канализације да би ме увукао у сестрин кревет, у злочин и црну мађију. Али, мноме не смеш да манипулишеш. Ако ме превариш осветићу и сестре и себе. Тек тада ћеш се суочити са немерљивим димензијама зла. На крају, одраћу ти кожу и маказицама за нокте од ње направити чипку за завесе на прозорима да кроз њу пропустим светлост у ову твоју “камеру обскуру”. Видећеш, на својој кожи ћеш осетити како промене у гами боле.

Чеда јој удари шамар. Машиа бризне у џлач.

ЧЕДА: Сама си ово тражила. Нећеш сунце и ведар цвркут птица, већ хоћеш кишу и ветар, тмурно време те инспирише и пружа осећај твог специфичног, твог настраног погледа на живот. Ја ти нудим да осетиш небо, а ти се опредељујеш за пакао. Хоћу да ти пружим љубав и срећу, задовољство у оргијању, а ти ми узвраћаш мржњом и одбијањем. Ако ниси знала, претња је тешко кривично дело, а уцена још и теже. Ако мислиш да већ сада, само зато што си ми гола ускочила у кревет, можеш да се понашаш раскалашно, као твоје сестре, онда рачунај са тим да ћеш са мном тако и проћи. Јер ове руке, које могу тако нежно да милују, ако треба, лако се претварају у грубо оруђе силе и насиља и уместо да срећно цвркућеш на мојим грудима, ридаћеш горке сузе твоје скаредне природе. Јер вас три нисте рођене за љубав и нежност већ за свирепост и казну. Нудим ти све што имам, а теби је и то мало, иако немаш ништа. Не разумем о чему се ради. Зар не схваташ да си у потпуности у мојим рукама и да је управо то твој једини излаз из пакла у који си добровољно ушла?

Зато, сад заборави бол и сузе и привиј се уз мене да у лудом загрљају заборавим увреде, да се одушевим твојим младим и складним склопом, твојим мирисним дахом и сненим погледом кроз те дуге и густе трепавице. Дођи да ме узмеш и носиш у љубавној ноћи кроз сенке доњег света, све док не стигнемо до светлости која значи зачеће новог живота. А онда... онда више нема никаквих препрека у остварењу мојих планова с тобом јер ти си најмлађа и последња сестра, дефинитивно затворена капија за све друге снове и намере у инферну мога искуства. Ти си мој почетак, средина, али и крај. Ти си целокупан садржај мога живота осуђеног на опскурност породичног избора. Јер шта су страсти и богатства према новом бићу које у својој потенцији носи свемоћ и решење свих тајни. Сада, када сам направио последњи избор и најновији уговор, нема могућности за импровизацију, овде, у овом кревету је наш почетак и ко зна где је крај и да ли ће икада доћи. Јер оволика ватра слуги на вечно и неуништивост наше љубави. Бићемо окружени сиктањем и јауком, али шта је нас брига за сав људски бол и патњу док имамо једно друго. Приђи мила и припиј се уз мене. Ороси ми тело својим сузама тако да до њега више никад не допру страх и болест твоје господарице и најстарије сестре и Хеленина злоба због које је више волела да убије своје рођено дете него да усрећи своје најближе. А то смо Вишња и ја. Зато нека сада испашта свој грех и нека заувек гори у паклу!

МАША: *(Брише сузе и љривија се уз Чеду)*
Добро, нек иде живот. Али, никако то ниси смео да урадиш,
зете.

ЧЕДА: Не зови ме “зете!”

МАША: Није требало да ме удариш, господине. Никако није требало.
Видећеш на шта ће то да испадне.

До сцене дојре Хеленин језовић крик.

*Ах, мајко моја, шћо ме роди?! Оче, љроклећ био за сва времена! Узми ме,
Госћоде, ако ће има! И љи, кучко шлогирана, дабогда љи се душа љекла
на вечном ољњу оноља који је увек међу нама. Ах, Чедо, Чедо!*

МАША: Да угасим светло?

ЧЕДА: Може, љубави. Може. Ни ја не волим светлост.

Маша љружи обнажену руку љреко Чедо и уљаси ламћу.

ЗАВЕСА

 ДРУГИ ЧИН

Адвокатска канцеларија ојмено намеиена са масивним радним сјолом, на којем доминира велики, сјајни глобус. Ту су и блиставе кожне фошеље за клијенте. Крај глобуса лежи корбач.

За сјолом седи Вишња, а на јоду, бачена као врећа кромпира, увезана и шопално окована, њена сестра Хелена.

ХЕЛЕНА: О, проклето семе, шта ми радиш, зашто ми окиваш удове и врат, главу не могу да померим, шта је с тобом, преклињем те да ми бар мало олабавиш везе, ако већ нећеш да ме пустиш да идем. Знаш ли како се осећам? Као окована необузdana младост, као дивља птица у кавезу, као жива закопана у гробу. Не знам у чему је мој грех за оволику патњу коју ничим нисам заслужила. Молим те да ме пустиш у име заједничке материце у којој смо обе зачете, у име истог семена које је наш почетак и наговештај проклетства.

Вишња јодигне корбач и немилосрдно ошине Хелену.

ВИШЊА: Лажеш, кучко! Ми одавно нисмо сестре и ја немам никакву обавезу према свом пореклу, утолико што је оно извор свих мојих мука и страдања. Напротив, иако су твоје обавезе према мени јасне и транспарентне, учинила си све да се измиголиш и да ме издајнички упропастиш.

ХЕЛЕНА: Како?!

ВИШЊА: Не знам како, али ти шеташ по сву ноћ у кући и чинодојествујеш “вуду” магију. Колико пута сам се у сну презнојила и тргла од оштрог бола да бих видела како ми стојиш изнад постеље и дуваш неку ватру у лице. Како се усуђујеш да говориш о ропству и оковима, ти, која си својим чинима и црном магијом исисала сву срж из мојих костију, кад си ме осушила до те мере да ми и најмањи покрет причињава неиздрживи бол, мозак ми пуца од твојих злих чини чије конце предеш и упредаш по целој кући, а нарочито у мојој спаваћој соби. Удружила си се са Сатаном, нашим покојним оцем и мислиш да је твоја власт иста као његова. Зато мораш да гориш у ватри грешника која ефикасно чисти злочин и грех и душу ослобађа из пакла за више циљеве о којима ти још увек не знаш ништа. Али, они постоје.

ХЕЛЕНА: Све што је теби радио наш отац и мени је чинио, све док живот нисам омрзла толико да више нисам била у стању да му се приближим без страха и гађења, а сад ме ти, моја господарица и сестра у својој кући живу сахрањујеш.

ВИШЊА: Није тачно да си жива, тебе одавно нема нигде сем у мом јадном стању, у мојој тешкој болести, у мом окамењеном костуру. Али, ако ми признаш где си сакрила моје дете и како да дођем до њега, разрушим оплату и ослободим га, обећавам ти фер суђење за твој злочин према мени.

ХЕЛЕНА: Не знам шта сам ти скривила.

ВИШЊА: Прекршила си уговор.

ХЕЛЕНА: Не знам ни о ком детету говориш, ни о ком уговору, јер врло добро знаш да сам имала спонтани побачај у седмом месецу. И у чему је мој злочин кад сам ти била одана и лојална у служби, а моја љубав је превазилазила границе обожавања јер ти си једина од нас која се ишчупала из беде и успела у великом свету? Због тебе сам и легла са оним твојим дегенерисаним мужем који ми је направио монголоида толико ружног и наказног да га је сама утроба одбацила.

Ударац корбачем.

ВИШЊА: Анђео мамин, ето шта је, геније ненадмашни, небески ратник против зла и ружноће, за божје савршенство! Моје дете је толико беспрекорно и заносно да си га потајно родила и од мене сакрила. Он је непревазиђено чудо и ја му често чујем здрав детињи плач зато што си га силом одвојила од мајке, а ни сису му не даш да расте и да се развија по угледу на свог савршеног оца, мога супруга и идеалног мушкарца, твог зета Чеду, кога си немилосрдно покушала да заведеш и украдеш његовој дивној породици, његовој вољеној супрузи, мени, кучко! Али, кад смо те раскринкали, твоје сељачке, примитивне комбинације, и кад те је он недвосмислено одбио, дете си нам живо зазидала негде у оцацима или тајним ђумезима подрума да нам се осветиш и крваво наплатиш свој неуспех.

ХЕЛЕНА: Па и да је тако, Вишња...

Нови ударац.

ВИШЊА: За тебе сам ја само госпођа! Господарица!

ХЕЛЕНА: ... како да му приђем, госпођо, и понудим млека, кад ме непрестано држиш оковану у свом сандуку са венчаницом, где ми једино пацови повремено долазе у госте и бедно цвилећи од глади вребају и чекају да престанем да се батргам. Да је тако, дете би и само до сад умрло и они би га оглодали. Уосталом, како неко мртав може да цвили и плаче по сву ноћ, сем у болесном сну разуларене и распаднуте психе?!

ВИШЊА: Слушај, вештице! Од рођења душа ти је била црна, па си вођена ђаволом навукла нашег покојног оца на грех са кћерима, мене си избушила иглама и ножевима, увезала црвеним опутама и исцедила сваки сок из мог организма тако да шкрипим сваки мој удах и уздах. Једва дишем, не могу да се крећем иако сам медицински потпуно здрава, нико није успео да ми успостави било какву дијагнозу. За мене нема терапије иако се распадам од болова. Ја више не знам шта је сан а шта збиља, духови ми се по сву ноћ мотају у соби, а тебе иако си окована и увезана, видим крај узглавља како диригујеш хором уплаканих дечака док ми певају реквијем. Та деца, крупноока и озбиљна, са својим тужним погледима закованим за мене, не дају ми ни тренутак мира, ни опуштености, ја немам предаха јер стално напетост гледам да међу њима препознам њега, мог сина јединца, кога ти негде држиш заточеног у менталној напетости. У мом животу добијала сам све што сам хтела и никог ништа нисам молила, али ја сада, усправна и горда као твоја господарица, као твоја краљица, преклињем тебе, скрушену и сушену крпу бившег људског бића, да ме упутиш и просветлиш, да ми кажеш где ми је моје светло и мој путоказ, сав мој живот и будућност, без које не рачунам ни са прошлошћу, а камоли садашњошћу, где је мој син. И је ли мртав и затрпан у неком буцаку, одакле пишти његов дух, или жив зазидан и мучен до ужасног вапаја, до очајања какво невино биће никад раније није осетило?

ХЕЛЕНА: Милостива моја госпођо, молим те да ме пустиш, или бар мало олабавиш везе, бојим се да ће ми срце у њима пући, да ће ми мозак од очаја експлодирати. Ја сам твоја рођена сестра и ни за шта нисам крива, већ он, мој зет и љубавник, инфантилни демон, чисти ђаво који ми је у твојој постељи шапутао такве ласцивне гадости о теби да сам сатима после повраћала уз ужасне нападе мигрене. Он је твој непријатељ а не ја, ја сам твоја крв рођена која је досад о томе ћутала као риба, јер нисам желела да чујеш какво ти је зло смислио и какву страшну судбину наменио. Он те мрзи, а ја те волим. Он је то дете које по ноћи кука и јауче, он цвили и плаче и као болесна, и као гладна, и као бесна беба, јер он је савршен глумац и грозан пајац који урла својим танушним, пискавим гласићем јер жели да те отера у гроб или у лудницу, да би сам овде проводио свој развратни живот, своје накарadne навике. Он ноћу облачи моје хаљине и долази у твоју собу, пушта и пројектује “Бечке дечаке” јер зна да су ти нерви истрошени и да се бојиш духовне

музике јер мислиш да овај свет није од Бога а да је његова музика и свака светлост од самог Луцифера. Сваке вечери те ошамути лековима, да не би могла од бола да се пробудиш, а онда седне на крај твог узглавља и убада те читавом колекцијом игала које су толико танке да ткиво не пружа никакав отпор. И без обзира на наш уговор он је дегенерик који није могао да ми направи нормално, здраво дете, већ наказу коју је моја материца морала да одбаци. Требало је само да видиш резултат тог уговора, па да се ужаснеш за цео живот. Мени се свет окренуо тумбе и нисам могла да поверујем у оно што сам видела, да сам то ја у себи носила читавих седам месеци, да се то у мени хранило мојом крвљу, да је куцало мојим срцем и дисало мојим плућима. А сад ме ти мучиш и оптужујеш за зло чија сам и сама жртва. Господин је вештац, а не ја!

ВИШЊА: Увек су ти уста била лажљива, а душа превртљива. Нема те гадости која теби није урођена, нити чудовишне оптужбе која не извири из твог болесног ума. Никад нисам знала зашто је то тако, али још као дете, често ти је поглед, грозничав и сјајан блудео и јасно наговештавао гадости које си ми подметала, тати си у постељи тако страшно опањкавала маму, да ју је тукао скоро до смрти, увек си била демонско биће и било је само питање времена кад ћеш прећи црвену линију људскости и потопити се у калу зла и мржње према другима. Ох, како сам страшну грешку направила кад сам те као последњу крпу исцеђену пред вратима мога дома видела и сажалила се, кад сам поверовала у твоју горућу захвалност и примила те да ми разориш здравље и живот, уништиш дете...

ХЕЛЕНА: Али, то није било дете, то је било нешто као рогати, слузави даждевњак са разјапљеним рибљим устима као да жели да прогута све што види својим избуљеним очима у којима се огледала таква облапорност да сам задрхтала од страха. Срећом тај поглед се уз један врисак одмах угасио.

ВИШЊА: Ах, твојој поквареној машини нема граница, даждевњаци ти живе у глави, а змијски окот палаца у устима. Зар насрћеш на најдивнијег и најплеменитијег човека кога сам ја узела и васпитала као оличење доброте и позитивних идеала. Учинила си све што си могла да окаљаш његову чисту мисао и беспрекорно семе, а сад га оптужујеш за нешто што је толико далеко од њега а блиско теби да се грозим кад само помислим да је можда део твоје покварене нарави пренет у генетску структуру мог јединог сина. Мислиш да не знам шта си све Чеди говорила у мојој постељи, шта си му предлагала, какве гадости и зло-

чиначке планове да се мене ослободите срећни и да живите у љубави и сексуалном савршенству.

Ех, Хелена, завршићеш у ватри својих злодела и праведне пресуде јер људи од кад знају за себе чине све што могу да се реше оних који их на њиховим животним путевима саплићу и гурају у црне јаме пропасти. То је однос човечанства и вештица од најстаријих времена. Зло никад на крају не тријумфује.

ХЕЛЕНА: А шта ћеш веће зло од краја? Бојим се да оно има толико модификација да је практично неуништиво, милостива госпођо. Право зло увек на лице ставља своје наличје – образину чедности и доброте, док из њега непрекидно извиру идеје деструкције и разлози за очајање његових жртава. Уз тако моћног савезника као што је људско слепило и немоћ да га раскринка, оно запоседа све наше просторе и криви нам исправне намере и путеве живота управо као тим црним рупама наше немоћи да га препознамо и да се одупремо његовој разорној енергији. Али ја вас не могу да кривим због тога што нисте у стању да видите трагичну истину која вас разједа, што не откривате ђавола у човеку за кога мислите да вам је слуга, веран као пас. Да, пас, али из пакла који ће вам раскидати цигерице и прождрти вас пре него што и помислите на спас. Јер спаса слепима нема од сила мрака и сопствених уверења да им је све право криво, а криво право, што су путеви неминовне пропасти.

ВИШЊА: Ах, како сте слаткоречиви, ви осујећени, који кујете заверу против нас успешних. И док вам је отров у срцу, са усана вам капље мед да нам ум засладите и тело што дубље повредите. Ко зна шта се уствари дешава док се ти овде превијаш и увијаш као црв у здравој јабуци, каква ми се пропаст спрема, а можда примиче и страشان крај ове моје агоније. Јер, ако ми не откријеш своје намере и средства, бићу немоћна да заштитим један нови живот који је планиран да настави успешну каријеру ове адвокатске фирме.

ХЕЛЕНА: Али, ти си болесна, милостива госпођо.

ВИШЊА: А ти вештица!

ХЕЛЕНА: Знам да ће са мојим животом бити готово оног часа кад ти будем рекла истину.

ВИШЊА: Твоја дужност је да се придржаваш уговора и да ме информишеш о свим битним стварима које се односе на њега.

ХЕЛЕНА: Понављам да нема никакве бебе у простору, она повремено плаче у мени из очаја, зато што је зачета на тако декадентан начин, у тако болесној средини, зато што никад није имала шансе да развије свој живот и осети сунце и воду, зато што је угушена пре него што и удахнула ваздух, што јој је отац онај који ствара смрт, а не живот. То у мени плачу ментални трагови једног несрећног почетка чији је крај дошао неочекивано, нагло и неправедно. То моја душа повремено вришти као сасвим мало дете јер је у њему заробљена заувек сећањем на садржај који је сам нестао, осуђен на живот у траговима. Зато што је испарио и претворио се у нулу коју ти својаташ позивајући се на уговор о његовој егзистенцији као да је било какав уговор изнад судбине и других виших одлука које детерминишу читав космос.

Нема, нема, милостива госпођо, људске силе над реалношћу зла које нас свом енергијом погађа рушећи нас снагом дијаболског катапулта у рукама нечастивог. Ако је у семену пропаст доминантна особина, онда му она и не дозвољава да развије свој организам јер се она њим храни и од његове структуре ствара мрежу ништавила која у себи хвата узалудне наде и веру у будућност. Зато нема ни наде ни будућности. Остављена нам је само патња да осетимо и схватимо да нам је она судбина и једини доказ да постојимо. Нема другог ничег.

Из дубине дојре ехо бебиног плача. Вишња се унезвери и скочи на Хелену коју шчепа рукама за врај и јочне да је дави.

ВИШЊА: Реци, змијо, да ми се и сад причињава, да имам халуцинацију и да овај плач допире из мог менталног растројства а не из реалног простора. Ћутиш! Где је? Не знам где је. Изгубила сам моћ оријентације и више не препознајем правце дешавања али знам да оно постоји, ту негде, око нас, поред мене изгубљене у сопственом здању, у мојој кући чије си ходнике својим црним враџбинама помела и помрсила и направила ми лавиринт у глави.

Толико пута сам га, као сад, чула како јасно и гласно вапије за мном, за мајком, у невољи, у коју си га ти сместила. Мислиш да његов вапај не допире даље од твога ума, твојих унутарњих чула, јер верујеш да се он као ехо разлеже само у теби као у катедрали крвавих злочина у којој ти, црна свештенице, чинодојствујеш ножем, болом и смрћу.

(Чује се: "Мама! Мама!")

Где је мој син?! Одакле допире његов глас?! Стани! Слушај!
("Мама! Мама!")

Ево га опет! Слушај тај јаук, срце окамењено, тај ужасни крик и позив у помоћ. А ја сам немоћна, јер ти хоћеш да твоје зло дефинитивно тријумфује над мојим материнским инстинктом.

(Дечји врисак)

О, чедо моје! О, мили дечко! Где си, сине? Издржи и јави се мами која долази да те нађе и заувек избави од мука којима те је ова грозна слушкиња у својој мизерној освети извргла. Издржи, љубави, само да боље чујем правац из којег се јављаш.

(Окреће главу и најређнућо ослушкује ѓлач који се јавља из свих крајева сцене)

Наћи ћу те. Наћи, тако ми бога, који те је оставио, наћи ћу и узети у своје наручје да те стиснем и утиснем у себе, у моју јалову утробу која одувек чезне за твојим присуством. Мили сине! Где си?!

(Вишња горко ѓлаче. Бебеће ридање се црећаја у смех, необуздани кикоћ дубокоџ, мушкоџ ѓласа. Вишња сћане зачуђено)

ХЕЛЕНА: Зар не видиш каква је то игра, ко те извргава страдању, ко ти кида ум и живот претвара у страву којој се од срца подсмева и руга? Зар не препознајеш његову оноματοпеју, лудило свога демона, како подврискује од задовољства и манијаклане радости што је ушао у тебе и тамо вршља цепајући ти свет у комадиће који се више никад не могу саставити? Зар не осећаш тон тријумфа и среће што те је наговорио и натерао да мене, своју сестру и верну слушкињу, јединог сведока његовог грозног злочина према нама, убијеш?

ВИШЊА: Ти, Хелена, ниси у стању да схватиш колико ми он значи. И не само моја највећа љубав, он је мој једини спасилац, човек који ме је подигао из дубоког посрнућа, извукао из чељусти смрти, школовао и од мене направио врхунски правнички ум, тако да сам на време схватила да се прави закон састоји само од рупа у њему и да се он доноси за оне далтонисте који не примећују нијансе и путеве злочина, који се не осврћу на његове фиктивне препреке и безначајне претње. Једини закон је природни који јакима даје моћ над слабима и они који то не прихватају само се беспомоћно батргају и дубље заплићу у лепљиве нити мреже паука који се храни његовим жртвама. Цео свет, цивилизација, друштва и појединци граде свој неправедни поредак на принципима права које доноси и штити закон. Шта је божји закон према оном у рукама ѓавола? Ништа, заправо негација свога творца и потврда идеје да зло у свету дефинише добро у нама које нас води на стратиште незадовољних и изгубљених. Да није било мог психопомпоса, створитеља и пигмалиона

одавно бих умрла у пуком сиромаштву, однесена неком од наследних болести којима сам склона од рођења. И шта сам ја урадила да му захвалим за толику доброту, да му бар симболично узвратим љубав и пожртвовање које ми је необично даровао све време које се ја, захваћена прогресивном парализом, вучем као пребијена мачка. Ускратила сам му радост љубави, сексуално задовољство, здравље и ведро расположење у кући, и најзад, ускратила сам му божанско право на потомка. А кад сам дошла на идеју како да, уз помоћ уговора, све то, ту судбинску осујећеност, решимо с тобом, да те доведемо из провинције да нам изнајмиш материцу, много неће као и устручавао, јер он није у стању ни да замисли интиму са било којом другом женом, а камоли са мојом рођеном сестром. Зато сам му дуго објашњавала како су наши, моји и твоји гени истоветни, да ће нам пород бити баш као да је наш рођени, иако сам, на жалост, сметнула с ума дегенеративне особине нашег заједничког претка, нашег оца, који је био чисти ђаво. Нисам веровала, нисам ни сањала да би целокупно његово зло могло да се спакује у твојој генетској структури, да се реинкарнира у теби и да ћеш ти послужити за његову постхумну освету што сам од њега побегла, за моју тоталну пропаст. Али, срећом, Чеда ме је на време упозорио на тебе кад је приметио твоја врачања и бајања у мраку, при светлости свећа, кад је видео како клупко црвеног конца разматаваш по нашој спаваћој соби и као ласерима сечеш позитивна струјања наше брачне среће, како је раскидаш неким ужасним клетвама, хваташ и бацаш у ватру да од бола цврчи на ужареном угљевљу.

ХЕЛЕНА: Све је то била чиста намера, милостива госпођо. Да тебе, мој идеал и узор успеха, заштитим од његовог демонског утицаја, да не упропасти твоје достигнуће и доказ да предодређене и снажне личности, увек и без обзира на околности, побеђују. Цео наш крај, онолика људска и природна лепота се поноси тобом. Зар да на моје очи пустим демона да чинодејствује над твојом чистом душом, ако могу да му узвратим контра мерама, да црну светлост преобратим у белу, да подигнем духовну ограду око тебе и заштитим те од његових отровних стрела које је по сву ноћ забадао у твоје преморено и истрошено тело?

ВИШЊА: Ето како ми ти узвраћаш за све оно што сам урадила за тебе. Лажима, интригама, мржњом према анђелу који је своју небеску супстанцу унео у твоју загађену утробу којом си упрљала нашу чисту идеју из заједничког уговора. То је твоја захвалност мени зато што сам те извукла из блатне оранице и ставила с

обе ноге на тврди асфалт велеграда да живиш удобно и добро као моја госпођа служавка и конкубина мог ненадмашног, мог савршеног мужа, блиставог осмеха и ума. И зар он да буде жртва твоје сплетке и твог сељачког примитивизма, да образован и елоквентан геније породичног и грађанског права буде оптужен за демонска мешетарења и служење нечастивом? Он, анђео, мој избавитељ и оличење хришћанске добротe и свештеничке племенитости, златно срце препуњено аутентичним еликсиром добротe и неуништивног порива, да буде раван духу једне зле, необразоване сељанке која је уз то и проститутка у најелементарнијем смислу речи. И чедоморац!

ХЕЛЕНА: Ти си ме лукаво увукла у однос са својим мужем и никад ниси испунила ни једну клаузулу нашег уговора. Не само да ми ниси ништа платила за моје сексуалне услуге твом драгом, него сте ме спетљали, оковали и оптужили за криминално радње само да ме, неадекватно исплаћену, тајно ликвидирате и баците у горионик своје централне пећи. Зато си ме и оптужила да сам вештица, да би могла да ми у име бога пресудиш за измишљени злочин, кад већ не можеш у име народа. Ти си зликовац и убица, а не ја. Уосталом, анђели су знали каква судбина чека моје дете по рођењу, зато су га и угушили у мојој утроби само да, отворивши очи на овом свету, не сретне овај поглед пун мржње и лудила, да не угледа то страшно, избезумљено лице болнице која га својата као свој оброк на који њена глад вреба већ годинама.

ВИШЊА: *(Пређећи њодигне нож за харџију са сџола и корак њо корак, укрућено дође до Хелене и сџане изнад ње)*
Значи, нећеш да кажеш где ми је син?! Ако сад, овог часа не кажеш, линуће крв на све стране, исећи ћу те овим ножем и у деловима однети у подрум да те бацам у пећ где ти је и место. Говори, или си готова!

Усџахирена и у џаници уџрчи Маџа.

МАША: Ах, милостива госпођо, једва вас нађох! Хвала богу, ту сте! Свуд сам вас тражила, по целој кући.

ВИШЊА: Шта је било? Реверанс!
(Маџа се клања)
Где то је кникс?!
(Оџеџ се клања)

МАША: Зло, ето шта се десило! Догодила се страшна несрећа!

ВИШЊА: Говори, шта муцаш?! Да ниси нашла дете?

- МАША: Које дете?
- ВИШЊА: Је ли живо, или већ исушен костур затрпан каменом и шутом, зазидан цементом? Је ли малтер свеж? Има ли наде? Дише ли? Говори, што си замукла?!
- МАША: Не, племенита господарице. Није дете! Већ он! Он је у питању.
- ВИШЊА: Ко?! Који он?! Пази шта говориш. Ма шта ти трабуњаш? Који он?!
- МАША: Ваш супруг.
- ВИШЊА: Шта?! Како? Немогуће!
- МАША: Само је уздахнуо, изокренуо поглед навише и одједном престао да дише. Није се згрчио, ни укочио, кожа му је још увек мека и гипка, као да је жив. Али није, милостива госпођо.
(Плаче)
Мртав је, мртав мртвијат! Не знам, појма немам шта се догодило.
- ВИШЊА: Ама, ко? Зар Чеда? Чеда мртав?! Не верујем. Шта причаш? Говори! Да немаш грозницу? Откуд сад то?
- ХЕЛЕНА: Опет се игра с тобом, ето шта је. Хоће у гроб да те отера.
- МАША: Ено га неглижираног, потпуно голог, као од мајке рођеног; срамота, милостива госпођо, срамота ме је било да подигнем јорган и погледам шта се догодило, да му пружим прву помоћ, јер видим како се пружио у вашем кревету и не помера се. Ево, већ пола сата како покушавам да га вратим у живот, али не помаже. Све време се није мрднуо.
- ВИШЊА: То није нормално, апсолутно немогуће, он је здрав и снажан, да није нешто појео или попио?
(Продорно зледа у Машу)
Отров неки, или можда зачарани залагај. Да није нешто нагазио? О, Боже,
(Крсти се)
ја не верујем у твоју свирепост, ти си добар и ненадмашан у својим добротинама. То су неке чини, дело злих сила, ја морам да идем, да га видим, откуд он у мом кревету и шта тамо тражи. Па још и неглижиран, не знам како то да схватим.
- ХЕЛЕНА: То је његов стари пројекат, госпођо. Читав живот вам је претворио у лаж у којој сам ја одбила да учествујем. Намера му је да те исцрпе и констернира, јер зна колико си емотивно везана за њега. Хоће да те сруши психички и физички. Да ти зада финални ударац.

ВИШЊА: Само да то није тако, Господе, мој живот више нема смисла, више никоме није потребан. Ни нашем детету. Чак ни мени. Ја идем, идем да га видим, да проверим да ипак није можда нека забуна у питању, а ти остани овде и чувај ову вештицу. Пази да те не превари, добро зачепи уши и отвори очи, да се опет не одвеже, видиш и сама колико је опасна.

(Плаче)

Ох, не дај, Боже, да ме ово зло, овде спетљано и оковано, уништи. Спаси, Господе, спаси наше грешне душе од ђаволове освете.

(Полази. Маиа се дубоко њоклони)

Тако, тако. Реверанс никад не испуштај из главе. Свака служба има своје симболе, своја сталешка обележја. Па тако и твоја.

ХЕЛЕНА: Вишња.

ВИШЊА: Ти ћути, аду подземни! Немаш поштовања за живот па што би имала за смрт. Не знам како си то урадила, али знам да јеси. Што пре завршим с тобом то ће пре бити крај мојим мукама. Уосталом, чим се уверим у тачност моје личне трагедије, наступа твоја. Као индијска сати горећеш у част његове смрти. Твоји крици и јауци биће једини пут да му ослободим душу од твојих чари у које си га, штедро подајући му се, увукла. Тешко свима нама!

Одлази. Маиа се клања зајим зледа Хелену безосећајно и радознано.

ХЕЛЕНА: Одвежи ме, Машо.

МАША: Одакле ти та моћ да убијаш на даљину?

ХЕЛЕНА: Ако ме одвежеш пренећу је на тебе. Уосталом, ти си наша најмлађа сестра и обдарена си предиспозицијом да чиниш шта хоћеш. Довољно је да то само желиш.

МАША: А је ли довољно и то ако га желим теби?

ХЕЛЕНА: Шта?

МАША: Па то. Зло!

ХЕЛЕНА: Зар мени, Машо? Па, ја сам те чувала и подизала уместо маме која је умрла на твом рођењу. Вишња је побегла на студије а ја сам остала да те храним и перем пелене. Отац нас је тада напустио не зато што је мама умрла, већ зато што га је Вишња напустила и целу годину није долазио кући. Вратио се тек кад си проходила. Знаш ли да си ме тада звала "мама" иако сам и сама била веома млада, готово дете, које је наш луди отац дрндао и развлачио по сву ноћ. Живела сам у паклу између његове блудне постеље и твојег неутешног плача у колевци.

Смрдео је на алкохол и био луд за Вишњом која је тада побегла. Тебе је мрзео и двапут покушао да те угуши јастуком зато што га је твоја дерњава пробудила из пијане коме. Једва сам те одбранила. А ти сад мислиш да мени треба веће зло од ропства у које сам запала. Не могу више да мрднем а да не чујем звекет ланаца од којег ми се кожа жежи.

МАША: То је зато што још увек имаш тело. Мислила сам да те је Вишња ослободила, да си постала дух који, тандрчући ланцима, по сву ноћ бесциљно тумара по кући чинећи сваку пакост домаћинама.

ХЕЛЕНА: Не верујеш ваљда и сама у те глупости?

МАША: Ја, Лела, никад нисам ценила вулгарну реалност. Она нам затупљује чула и убија ишчекивање нечег новог и необичног, она нас уверава да из ведрога неба не може киша да падне иако нам је добро познато да баш из њега долазе најстрашније разорне олује и потопи. Увек из самог сунца у зениту стижу космичке катастрофе са којима, добрим летњим ручком затомљене свести наших суграђана никад не рачунају. Они преферирају ирационални страх и дрхте од непознатог као да опасност нема своје лице. Зато је мене магија одувек више привлачила. А ти јеси вештица, или би бар требало да будеш.

ХЕЛЕНА: Да поседујем натприродну моћ зар бих дозволила да ми ова два монструма чине оволику неправду? Хајде, реци. Онај није мртав, зар не?

МАША: Није.

ХЕЛЕНА: Шта сте јој то смислили, какав пројекат? Јадна Вишња. Чак ни она не заслужује такву сестру и таквог мужа.

МАША: Слажем се. Вас две сте дубоко огрезле у лудило и злочин. Јадни Чеда је ваша жртва.

ХЕЛЕНА: Јеси ли га бар адекватно нашминкала да изгледа као прави мртав? Има ли демонски знак на челу да убедите Вишњу да је смрт дошла од моје руке, да ме лакше гурне у пећ да жива заупцетам и зајаучем моју проклету судбину, да се чује до пакла, да не буде усамљен, да га обрадујем за сва времена. Је ли Чеда довољно опустио доњу вилицу, јеси ли му насликала мртвачке флеке по лицу? Одувек си била талентована за цртање. Пази, ако га она буде купала, акварел се разлива и скида. Ухватиће вас Вишња. Она је оштроумна.

МАША: Али... он заиста не дише. Можда је стварно мртав.

- ХЕЛЕНА: Само ако се сувише унео у своју улогу. Не брини. Оживеће он кад заврши са нама двома, кад и ти дођеш на ред.
- МАША: Можда је то оно што би ти свакако желела, да од моје судбине направиш копију своје сопствене. Али, овога пута си се преварила, обе сте ме погрешно процениле. Ја не припадам филозофији светског бола, ја сам за акцију. Ни сама не знаш на шта сам све спремна да заштитим сопствени интегритет и живот детета које носим у себи већ девет месеци. То што се ништа не види, што сам добро затегнута ствар је дисциплине коју ви никада нисте имале. Јер вас две сте ме од рођења гурнуле у пакао и ја сам отуда изашла као дипломирани демон, за кога ништа није довољно грозно, само ако је ефикасно и ако успешно завршава посао. Кад сте ме напустиле и отишле као да нисте имале појма у каквим рукама сте ме оставиле, коју сам школу, као чедна девојчица, морала да прођем код тате и шта је он на крају од мене учинио. Укинуо ми је, пре свега, све моралне предрасуде и оставио само снажну вољу да преживим и победим. Ја сам добитник и заводник каквој нема равне. Чеда је мој тотални пројекат и једино ми је жао што вас две нећете бити ту да видите како ћу на њему устоличити мој здрави плод, оличење снаге и моћи која се рађа у пуној лепоти са перспективом да преузме и овлада. Јер ви ћете пре тога умрети. И будите срећне што нисте за живота спознале лик правога ђавола, већ само једног распаднутог инцестуидног јадника осуђеног, да за своје недело на самрти погледа правом ђаволу у лице, да се сретне са тако узаврелом мржњом на том лицу која својом разорном енергијом топи сваку наду и веру у живот. Тог ђавола је сам створио и то је била божја правда, страшнија од било које казне.
- ХЕЛЕНА: Зар он није био већ стар и немоћан, кад сам отишла, а ти сувише млада да би било шта покушао?
- МАША: О, у томе и јесте моја трагедија и сав ужас моје младости. Често није могао ништа, али није ни одустајао од мене. Жвалавио ме је и мучио у постељи у коју ме је донео још као дете, такорећи из дечјег креветића. Неко му је рекао да чај од хибискуса враћа снагу и ја сам сваке вечери додавала по неколико листова лијандера од којег је брзо постао толико анемичан да ускоро није имао снаге ни за ходање, а камоли за силовање. Но он је, свеједно, упорно покушавао иако сам сваке ноћи плакала и молила га да ме поштеди. Већ сам била дубоко зашла у трудноћу и болео ме је сваки његов додир а продирање у мене је било страшније од ножа у утроби коју сече и кида.

Проклињала сам живот и семе из којег сам поникла, али ме је мржња и жеља за осветом одржала. Из вечери у вече додавала сам све већу количину лијандера и гледала како му очи пливају несинхроно и хаотично као да су у отрову који се хранио његовом крвљу и нервима. Није знао шта му се дешава. Помислио је да је од алкохола и престао је да пије. Међутим, болест је прогресивно напредовала, парализа удова га је нападала и освајала.

На крају, потпуно је зависио од мене. Али, ја нисам попустила. Замишљала сам како му секиром разбијам главу, како му гвоздено сечиво мрви и дроби лобању и како крв и мозак прскају по мени, махнитој од среће и радости. Увече сам играла и певала раздрагано, јер што је он био слабији и немоћнији то сам ја била јача и моћнија, осећала сам невероватан прилив снаге, као нека дивља богиња разарања и смрти. Одједном сам по његовом погледу видела да је почео да схвата шта се дешава. Једне вечери је одбио да попије чај. Затворио је уста и тврдоглаво стиснуо усне. Неки болећив страх га је преплавио, лепо се видело да схвата шта се дешава и да је апсолутно немоћан да ми се одупре. А онда се из његових уста зачуо прво јецај, неко мумлање које је прерасло у крик, тако јак и жесток да сам се уплашила да не скочи и да ме не растргне својим рукама чију сам снагу добро упамтила и којих сам се раније толико бојала.

С обе ноге скочила сам му на груди, шчепала за нос и разјапила му чељуст. Сипала сам у њега изузетно јаку концентрацију чаја. Давио се, течност му је излазила из носа и ушију, постеља је била мокра, мислим да се те ноћи од страха и умукрио. Гледао ме је разрогачено, као да види самог ђавола.

Верујем да је умро од страха. Али, на жалост, са његовом смрћу изгубила сам и његову пензију. Нисам имала од чега да живим. Сетила сам се Вишње, дошла до њене адресе и појавила се на вратима, чврсто одлучна да се више никад не вратим животу из којег сам дефинитивно отишла. Тада нисам знала да си и ти код ње у служби. Уствари, већ те је била отпустила, због твојих глупих чини, због болести коју си понела из наше куће, због непоштовања уговора који си прекршила и убила њену бебу.

ХЕЛЕНА: Кога сам ја убила, Машо? Никога сем себе. Кад сам прекршила основни животни налог, да живим по божјем закону и потписала уговор са ђаволом, у почетку је све изгледало као бајка. Одједном сам имала све што ми је било потребно: диван и удобан кревет, Вишњине хаљине и капуте, свежу и укусну храну и младог и моћног демона са којим сам ноћима летела по

чаробним пределима љубави и страсти која је попут чудовишта рикала из гротла и као вулкан у крвотоку комешала нам крв до шампањског узбуђења и среће. Могла сам чак да испробам њене ципеле и бунде.

А онда сам приметила све већи јаз који је Вишња копала међу нама, док се једног дана нисам стрмоглавила и пала у дубоку јаму његовог лицемерја. Говорио ми је да само мене воли, да ће њу ликвидирати а са мном и нашим дететом основати породицу, шапутао ласцивности на јастуку, али је истовремено чинио све да тај јаз између Вишње и мене буде што шири. Чеда је реинкарнација нашег проклетог оца. То су једина два мушкарца који су спавали са свима нама сестрама, само што је то први радио на силу а овај други уз помоћ уговора чија се моћ заснивала на беди наших живота, Вишња је луда, али он је монструм, Машо, и мој ти је савет да га се добро чуваш. Видиш и сама како смо нас две прошле са њим.

Тихо и нејриметно уђе Вишња.

МАША: Мртваца се не можеш сачувати. Тата ми сваке ноћи долази у сан, дахће ми у лице и пиљи у мене оним својим похотљивим жутим погледом пуним неке мртве скраме.

ХЕЛЕНА: Молим те, Машо, не могу више да издржим везана, преклињем те утробом наше рођене мајке, нашим анђелом чуваром који нас је и у паклу сачувао. Молим те да ме одвежеш и ослободиш ланаца, да протегнем удове и тело, да не скончам у овим ужасним боловима и мукама на које ме је наша сестра, једина права вештица, осудила.

МАША: О, мила моја, драга моја сестро. Како је то страшно, шта ти је све урадила наша зликовачка сестра, та уображена гадура, која се тако надула од важности да прети да експлодира и да се њена сува шљака разлети по свим зидовима ових елегантних салона. Уистину, ако има вештица, то може бити само она, глупа и лудилом наредена ћурка која је од препотенције заборавила и да нормално хода, а камоли да буде човек. Или род рођени. Наравно да ћу те одвезати, да ћу те пустити на слободу да јој се осветиш, да најзад смрсиш конце том чудовишту и нас две ослободиш стега у кући која је довољно пространа за обе. А њега, њеног мужа, по жељи, можемо да делимо. Јер он живи и само се прави мртав.

(Вишња се суво закашље. Маша се јренеражено заусћави и настиави да говори као да ништа није чула)

За мене, у мојој свести, он ће заувек бити жив, јер ја верујем да

Бога има и да није нормално да своје представнике, своје амбасадоре на земљи враћа на небо.

(Окрене се и уићи у ђосїодарицу)

Ах, милостива госпођо, учинило ми се да су везе некако попустиле, само сам хтела да проверим је ли вештица безбедно везана!

ВИШЊА: Слушај ти, мала гњидо, не разумем о чему се овде ради и шта је са њим. Где ми је човек?

МАША: Како где је, милостива госпођо?

(Најрави дубок реверанс. По Вишњином лицу разлије се осмех задовољсїва)

Оставила сам га мртвог и голог, као од мајке рођеног, у вашем кревету, кад сам потрчала овамо, да вас нађем, да вам саопштим страшну вест. Зар нисте били у својој соби?

ВИШЊА: Наравно да сам била овде. Обишла сам кућу од подрума до тавана, али га нигде нема. Ако си га ти наговорила на ту глупу шалу, да ме плашите и прогоните твојим сељачким хумором, ја ћу умети да се заштитим. Нисам баш толико немоћна, иако сам парализована, да се сурово поигравате мојим емоцијама. Још има снаге у овим старим костима. Ниси ваљда и ти, као она, ушла у ову кућу да ми од ње правиш ноћни кошмар. Она ми је сакрила дете, а ти мужа.

Какви сте ви то људи, вас две, па ја сам ваша рођена сестра, како можете да будете тако свирепе према ономе ко вас је спасио беде, ко вас храни и даје кров над главом у овом безнадежном свету. Према мени старој и немоћној. Могла бих мајка да вам будем.

(Плаче)

Говори! Где је Чеда?!

ХЕЛЕНА: Јесу, јесу бездушни, милостива госпођо. То је њихова игра, његов страшни план да нас две ликвидирају и остану сами у кући, са њеним дететом, које није његово, јер он је декадентан и јалов исто као и ти. Иако сперма цури из њега као из ђавола, семе му је болесно и једини циљ му је да је што шире посеје и засеје свет својим чудовишним генима. Он зна све ћошкове своје куће и њене тајне пролазе одакле се повремено јавља као подземна менаџерија, као вучји чопор и дечји плач, а сад...сад ћеш видети на шта је све демон спреман.

МАША: Ја не разумем, племенита госпођо,

(Кникс)

зашто све ово ви трпите. Она је заиста вештица и њене грозне

намере су чак и мени, младој и наивној, готово шипарици, потпуно јасне. Њено присуство у овој кући јесте разорно и непријатељско. Хвала вам што сте ми пружили прилику да са њом мало поразговарам и сама се уверим колико је опасна и испуњена мржњом и неком, заиста, натприродном силом. Само огроман огањ је лек за толико безумље. Не знам како је убила господина, али знам да јесте, да се поиграла са његовим лешом, уосталом као и са телом ваше бебе. Бринем се за вас, дубоко сам забринута. Не знам шта је све у стању да вам уради, а то би био не само ваш, него и мој крај. Зато вас молим, преклињем вас, милостива, да ми допустите да вам покажем колико сам вам лојална и шта све могу да учиним да заштитим ваше интересе и ваш интегритет.

ВИШЊА: Па ко ти брани?!

МАША: *(Приђе Хелени и шућине је. Заћим дохваћи кожни корбач са сјола и почне безумно да је шуће)*

Дужи се, кучко, и покажи нашој господарици да су ти и ноге и руке одвезане, иако не знам како си то постигла. Ево, погледајте како се прави немоћна и без снаге, а удови су јој одвезани и слободни, не би ме зачудило ни да је видим како пролази кроз зидове. Којом чаролијом и како је то урадила, не знам, јер ја сам сувише млада и наивна да продрем у тајну проданих душа и подземља у коме оне живе и које их инспирише на најтежа злодела против ближњих.

ХЕЛЕНА: Ти си ме одвезала. Уосталом, Вишња је то и сама видела. Ако верује својим очима.

ВИШЊА: Не верујем више ничему и никоме.

МАША: *(Удари Хелену. Крв лине)*

Твојим лажима и опсенама никако нема краја. Трујеш поштен свет и уносиш раздор међу људе, разараш ум, нашу племениту господарицу...

(Туче је)

Требало би ти поломити и руке и ноге, кичму пребити због твог скотског карактера. И примитивне незахвалности.

(Поново је бије)

ВИШЊА: Доста је, Машо! Доста! Вештицама се одузима живот без пуштања крви јер из ње ничу надземни змајеви и подземни демони. Ватром се оне истребљују, а не корбачом. Води је у подрум, до ложионице. Напуни горионик коксом, добро распа-ли ватру и знај! Кад сиђем доле, ако је не затекнем спремну за роштиљ, ти ћеш завршити на њему. Немам више стрпљења за

ваше игре, обману и лажи. Чим дођем, правду ћемо извршити. Овај кокс има тотално сагоревање, развија изузетно високу температуру и све претвара у енергију. Не оставља никакве трагове.

ХЕЛЕНА: Али, ја сам невина.

ВИШЊА: Примила сам те у кућу као што је и ред, као род рођени, сестру рођену и дала ти удобну службу и меку постељу, а ти... ти си ми сурово узвратила. Због моје болести пустила сам те да живиш са мојим мужем и уместо да ми родиш дете по уговору, лепог и здравог дечачића, ти си га отела и негде сакрила. На крају си својим чаролијама убила и његовог оца и негде леш склонила. Ако нећеш да ми кажеш где ми је син, или бар његово тело, реци ми где су земни остаци мога мужа, да га бар сахраним по православној обреду. Да му се душа ноћу не враћа и устремљује на мене, жељна освете и крви.

ХЕЛЕНА: Појавиће се она већ. Сигурно!

МАША: Али без душе, као вампир жедан крви. То си ти удесила, вампирице проклета. Тако си нам оца у гроб отерала. Одједном је почео да се суши и вене од твојих чини. Видела сам још док нам је сврака, необичних димензија, велика као шарена овца слетела на оцак и заграктала твојим гласом. Одмах сам знала да је ђаво дошао по своје. И однео га је. У виду твоје циновске свраке. Видела сам док је узлетала с нашег крова како му се црна душа копрца у њеном немилосрдном кљуну. Ти си проклетница!

ХЕЛЕНА: Проклета лажливице! Ти си га убила!

ВИШЊА: Не! Сигурна сам да је по њега дошао сам ђаво, јер му је по рођењу припадао. И нас три носимо његово семе. А ти Хелена, ти си његов клон, тотална реинкарнација у најгрђем смислу речи. Зато ти ништа не вреди да се опиреш. Дошао је твој ред за одлазак, да се вратиш тамо одакле си и дошла. Води је Машо.

ХЕЛЕНА: Али ти не знаш, ти не разумеш ко је она и с каквим је циљем дошла. Ти и ја смо жртве, а они су наши целати. Сетићеш се, Вишња, на крају, који није далеко, сетићеш се мојих речи и горко ћеш зажалити што ме ниси на време послушала. Јер ко зна, можда је за нас још увек време, јер оно постоји само у животу, човек увек може да се покаје, да се одрекне нечастивог, па макар и на самрти, све док је жив. Само кад умре, кад оде из овог света пораза и покајања, онда је касно, и све, ама баш све остаје непоправљиво и непромењено. У злу и смрти се време не креће, тамо је оно увек исто. Исто заувек!

МАША: Тако је, милостива госпођо. То људи често заборављају.

ХЕЛЕНА: Хајдемо, онда, Машо, у сусрет неизбежном, ка заборава и смрти, мирно, без стреса и страха од најгорег. Јер добро је само оно што је стабилно и непроменљиво, неумољива судбина за коју сви знамо, али коју нико не може да предвиди. Нивелација и потпуно поништавање свих особености пружа нам наду да је ту и крај нашим патњама и наших неспоразума који проистичу из међусобних разлика. Све намере, циљеви и амбиције топе се у сусрету са ништавилом што нам једино уобличава смисао ка којем јалово тежимо целог нашег трајања. Идемо да се сукобимо са мистеријом живота и доживимо њену тоталну демистификацију, губитак свих сензација, бола и радости и потапање у чисту равнодушност и благослов смрти. Да горим у спољној ватри кад нисам умела да је контролишем у себи. И ближњима, које је страх од гашења окренуо против мене. Не могу више да издржим лицемерје којим нас одувек трују подмећући нам лажне идеале уместо ружне истине која нас све на крају неминовно чека.

Идемо.

МАША: Е, шта је то отров лицемерја према правом стрихнину који те загуши белом пеном и покида ти црева у боловима, шта је то крај на крају, према крају пре краја, који дође изненадно и неочекивано као лопов у Библији, боље да никад не сазнамо.

Маша и Хелена одлазе. Вишња, укочено и једва ходајући некако се дођега до своје столице и сручи се у њу. Затим њрсне у необуздан, дуг и хистеричан смех.

ВИШЊА: Дивље, непослушне слушкиње! Гадне звери! Гадне, неподношљиве звери! Две бесне кучке, две грабљиве хијене, мисле да не знам о чему оне снују и шта се договарају. А ти?! Ти се не бој. Заштитиће тебе твоја мамица, да те њихови очњаци не раздере, твоју нежну дечју кожу, да је не изгребу и не искасапе, око моје плаво, да га лудаче не исисају и не закотрљају у својим чељустима, да не затандрче бол по кући, бојиш се да те не прождеру њихови сексуални апетити, але паклене, зато си умро. Али, ти знаш да је то само привремено, мило моје, једино моје чедо, једини мој наследниче, само док се ослободимо напасти, док не потпалимо пећ њиховим злим бићима, док зло не заупцкета на коксу, у ватри ада, док не наступи олакшање, док се не залече убоди њихових стрела мржње. Или бар док права смрт не наступи. Знаш да сам неизлечиво болесна и да су ми дани одбројани, иако верујеш у моју бесмртност ја не смем да те препустим лешинарима, јер

нико боље не познаје своју крв од самог власника. Хајде, не бој се, ти си моја кост и мој ген, исти си као ја, само здрав, моћан и јак, и оне ти не могу ништа. Зато излази, изађи иза тог паравана, знам да си ту и да чекаш да останемо сами, да се договоримо како да се заједно заштитимо од њиховог елементарног гнева и похлепе. Бациле су око, сељанке, на нашу имовину и хоће да нас униште, али ми смо вешти играчи, небески дриблери, ми се не дамо, јер ми смо мајка и син, муж и жена, што је анђелима исто па мора бити и свима осталим. Важно је да има ко да дође после мене, да ме наследи, јер твој отац, бриљантан ум, рано је подлегао и оставио ме с тобом, да те сама подигнем и заувек преузмеш његову канцеларију и његово богатство, чедо мамино, пред тобом је велика адвокатска каријера и успешна будућност.

Зато изађи слободно, прошла је опасност, дођи у мој родитељски загрљај, да те стиснем, кости да ти заупцкетају, једва чекам да те додирнем, моје женско срце чезне за твојим мушким телом. Отвори параван и дођи на мајчине груди.

(Зачује се плач бебе)

Не плачи, рођени, не бој се, биће све у реду, ти си велики и не бојиш се више вештица, не верујеш у бапске приче и бабароге. Заштитиће те твоја Вишња окриљем своје љубави, својом нежношћу и својим непоколебивим инстинктима. Хајде, изађи из сенке, да те видим колико си порастао, колико си велики, моћан и жив. Само не плачи, не цепај ми срце, не убијај ме пре времена.

Плач је све јачи, њриђушена светлосћ се њојачава све док не њочне да блешћи. У дну сцене се њомери њараван и на светлосћи се њојави Чеда са женском њериком на ѓлави, наѡминкан као жена и у дуѓачкој цвейћној хаљини у каквим ѡћанске иѓрачнице иѓрају фламенѓо.

ЧЕДА: Ти си једна лажљива и притворна мама, ништа ти више не верујем. Ништа. Док не бациш корбач ја не прилазим. Волиш да се чупаш за косу, да штупаш и да ме бијеш све док ми кожа не поплави од удараца. А мене то после боли.

ВИШЊА: Опет си обукао Хеленину хаљину.

ЧЕДА: Видиш како гори у црвеним тоновима, као жива ватра, зато што више нисам мртав принц већ жива принцеза са коралним чешљем у глави, погледај како је блештав и леп, сав се пресијава и трепери на светлости.

- ВИШЊА: Зар си заборавио да треба да будеш мртав, такав је сценарио, Чедо, сам си га саставио, мамин геније, знаш и сам колико се поносим тобом и твојим талентом. Приђи слободно да те мајка узме у наручје и покаже колико те страсно воли. Приђи, приђи. О боже, па ја не могу да замислим свој живот без тебе.
- ЧЕДА: Нећу. Скинућеш ми хаљину и ишибаћеш ме по голом телу.
- ВИШЊА: Па ја сам ти прва и обукла хаљину. Правила сам ти локне кад си био мали, и био си мамина принцеза све док ниси израстао у правог мушког џина.
- ЧЕДА: Налик на нашег оца и мога деду без чије успомене ниси била у стању да доживиш сексуално узбуђење.
- ВИШЊА: Па што те то сада чуди? Зар није сасвим природно да прва љубав младој девојци одреди читаву емотивну будућност? Осим тога, наш однос је сложен, ти ниси само мој син...
- ЧЕДА: Ти знаш колико те ја волим, мама, али ја заиста више не могу да трпим на себи моје мушке гаће, стално ме гребу и озлеђују нежну кожу; више волим да умрем, али у свиленом вешу, него да живим са свим оптерећењима мушкарца. Бојим се да не постанем неки серијски убица, толико се гадим жена, свих осим тебе, јер тебе обожавам, мама, и твој сам заувек али те молим да ме више не тераш да спавам ни са ким, чак ни са твојим сестрама, које не могу да се упореде са мојом женственошћу и лепотом. Па погледај како ми само стоји ова хаљина, иако натегнуто ипак крајеви лепо падају, додуше не баш до пода, али ми божанствено откривају чланак на нози. Ти си једина жена за мене и молим те да тако и остане.
- ВИШЊА: А шта фали Маши? Она није исто што и Хелена, види се да је сочна и плодна, такве брзо остаје у другом стању. Па није то баш превелика жртва, умеш ти да будеш и мушко, кад хоћеш. О, и те како. Приђи принцезо, неће те мајка појести. Не бој се. Дођи слободно и седи овде код мене, у крило, само пази да ми не поломиш коске, остеопороза је узела маха.
(Чеда седне код Вишње у крило. Она ња љуби)
Боже, колико те волим, дете. Више од живота, више од Бога, ти си мој Бог и мој анђео, рају мамин, само због љубави према теби издржавам цео овај пакао, мој живот. Важно је да ти будеш уверљив у својој смрти, а после, кад се породи, узећемо јој дете и са њом завршити као са Хеленом. Мислиш да мени није јасно, да ја не видим да је и она вештица, и то права, жестока звер која бљује ватру и диже мртве из гробова.
(Крсџи се)

Само да се онај наш покојни отац не врати док је Маша жива, јер она је његова разорна снага и демонско уточиште. Али и благословена материца која нам носи прилику да стекнемо достојног потомка и наследника, да се после наше смрти не шире овде сељаци и њихова штрокава дечурлија. Да нам салоне не загаде, атмосферу не усмрде на сумпор и неопране ноге.

ЧЕДА: Добро, мама. Ти знаш како треба. Али, једно је сигурно. Ја волим само тебе.

И, она у мушкој, и, он у женској одећи, баце се једно дружом у закрљај и слију у сипрасивен и дуз пољубац.

ЗАВЕСА

 ТРЕЋИ ЧИН

Салон, удобно намешћен. Велики кристални лустер, комоде, лампе, слике, ошледала између кандељабара, дубоке фојеле, неколико ситилских ситочића, на једном различити алкохолна пића, на другом, сервирана кафа коју, с времена на време, сркућу Чета и Вишња која некаквим кремама и шминком обилаћо маже мужа и сина обнажено и подлакћено на одру постављеном у сред салона.

И поред радијатора, у камину весело џукећа светло – жућа вајрица. Све је поуређено удобности и појлоши. Тешке бракајне завесе су ју да ефикасно одрже пошћуну дисципину од спољне светла. Изнад улазних врата и камина висе русичкални венци бело лука, шћо у пошћуности одудара од атмосфере буржоаско блаженства са сакралним симболом смрти.

Радио преноси, Моцартову “Малу ноћну музику”. Ускоро се све ушћиша и чује се жовијални глас сћикера, који се ируди да буде духовит.

СПИКЕР: А сада да чујемо извештај хидрометеоролошког завода: Док се незадрживо приближава ледени талас са Карпата, велике снежне масе, уз фијук ветра и гоњене бесомучним орканима, стижу нам одозго, преко Алпа. Наша цела земља стење притиснута тешким белим покровом који показује тенденције силног увећања и немилосрдног притиска који под собом све дроби и изазива масовне халуцинације; као да нас сунце више никада неће огрејати. Али, хоће, хоће! Не треба губити наду у пролеће иако је пејзаж до те мере измењен да више нико у њему не може да се оријентише. Мећава цвили и завија данима, улице, кровови и тргови затрпани су снегом. Види се само како ту и тамо излази црни дим из белих гомила снега; то су куће оних срећних домаћина који су се на време снабдели храном и огревом. Град је окован ледом и возила се не крећу ни у једном правцу. Уосталом, грађани немају зашто ни да излазе. Јавне службе не раде, све продавнице су затворене, рекло би се, мир и слога владају на просторима нашег града, иако се криминал отргао контроли јер је полиција престала да функционише. Као озебао сунце, сви, и злочинци и жртве, очију упругих навише, напрегнуто ослушкују и очекују обећано пролеће. Видеће се ко ће га дочекати и да ли ће уопште више икада доћи. Ах, да! Држава ипак постоји! Живо је само у судовима, међу адвокатима и клијентима. Правосуђе је затрпано предметима јер, кажу нам судије, правда не може да чека. За сада то су једине утабане стазе којима се народ креће.

- ВИШЊА: Треба да пазиш на дубоку концентрацију и да лично верујеш да си стварно мртав, да будеш нем и глув за спољне надражаје и унутрашње провокације, а кад останеш сам у породичној гробници да се не плашиш покојника, јер ти си жив и они су у твојој власти, а не ти у њиховој.
- ЧЕДА: Зар није чудна ова тишина? Ништа се не чује сем Моцарта на радију, ни псећи лавез из комшилука. Само снег пада и ветар у оџаку завија.
- ВИШЊА: И мене ова сабласна музика нервира.
(Ослушкују мелодију чији се звуци неконтролисано појачавају)
Више волим Прокофјева. Тај кад затандрче на клавиру свет се руши. А ове виолине цвиле и завијају као да се ђаво жени па кука за својим момачким навикама.
(Пружи руку и угаси радио. Настане ајсолујна тишина).
- ЧЕДА: Како је то чудно! Како је то необично!
- ВИШЊА: Кажу, сине. Реци, срећо мамина. Шта те мучи?
- ЧЕДА: Ова тишина и... страх од смрти.
- ВИШЊА: Па, то је једини начин, мили мој. Само тако могу ону дивљу мачку да држим у шаци и да је натерам на верност. Нека мисли да је она узрок твоје смрти и нека се само боји. А не ја! Она је иста као и њена сестра. Јогунаста и непослушна. И толико зла и опасна да је сваки резултат, што се ње тиче, могућ. Не знам јеси ли потрошио сав отров за оне псине, или ти је нешто остало.
- ЧЕДА: Ко зна, мама, можда ће нам опет за нешто затребати. Једва сам у суду набавио и ову количину.
- ВИШЊА: Само држи то што даље од њеног домашаја. Она је сељанка и може случајно да га употреби уместо соли или шећера. Или чак намерно!
- ЧЕДА: Јеси ти сигурна да је остала у другом стању? Од само једног... експеримента?
- ВИШЊА: Мени је ова кафа некако сувише опора и... оштра. Бојим се да не помислиш, најзад, да сам ја неки параноик. Знаш да не пијем ништа слатко и да шећер не волим у напицима, али мени је ова кафа толико горка, као да је неко успут спустио стрихнин у њу.
- ЧЕДА: То је због тога што си сувише узнемирена и напета. Не можеш да је сачекаш да се врати из котларнице.

- ВИШЊА: Јутрос је била код гинеколога. Лекар не може да верује да се дете тако брзо зачело.
- ЧЕДА: Небеско семе, мама!
- ВИШЊА: Већ се докопало живота. Стављала сам јој уво на стомак и чула како му срце бије. Као кад неко у даљини удара чекићем у нешто меко. Просто морбидно, да не верујеш каквом се пристојном силином јавља нови живот.
- ЧЕДА: Тако сам срећан, мамице! И узбуђен! Ево, и ја као осећам да ми кафа постаје горча иако у мојој шољици има шећера. То је због тога што ћемо ти и ја имати наше право, живо дете. Не-превазиђено.
- ВИШЊА: Можда је боље да прекинеш са том кафом. Дај да је проспем.
- ЧЕДА: Е, сад је касно; знаш колико волим кафу. Само је сручим у себе. Такви су моји импулсивни манири. Живи се једино сада, а не ни пре, ни после. Постоји само оно у нама, и ништа друго. Све што је изван нас само је привид, пуста конвенција. Ништавило, субјективни утисак. Мени није било толико гадно. Видео сам како оне псеће немани реагују на отров. Коса да ти се подигне на глави. Страшнији приказ нисам ни у најужаснијим кошмарима никад видео. Није смрт страшна, страшније је сазнање о њеној неминовности. Ево, погледај. Сигурно сам пребледео од страха, осећам како сав дрхтим.
- ВИШЊА: Хајде, опусти се, да те добро нашминкам, да личиш на прави леш, да јој развејемо сваку сумњу. О, кад би ти знао како она уме да буде зла и опасна. И осветољубива. Да те припремим за твоју сахрану.
- ЧЕДА: Ти ћеш бити неутешна мама и уцвела удовица. Како је то лепо, мамице, каква дивна противуречност. Отац зачиње нови живот и истовремено свој окончава. Женка ми у суровој реалности прождире главу а ја у необуздној машти ко бајаги умирем. Тога, мамице нема ни у једној религији ма колико оне лажне и крволочне биле. Нема ни у романима такве љубавне елџије испуњене раскошним дечјим смехом. Међутим, у свему томе постоји један хипотетички проблем. Шта ако се Маша као и Хелена предомисли и одбије да нам га уручи?
- ВИШЊА: Имамо чврст уговор, Чедо. Ако га изневери зна се шта је чека. Суд ватре због сатанског ритуала и незаконитог извршења смртне казне.

- ЧЕДА: А јеси ли ти сигурна да је то добро за њу, мама, за дете, мислим, такав шок за сасвим мали заметак, истина, натприродно напредан, али шта ако му се ум развија брзином срца и схвати још у утроби, у самом зачетку да је његова мајка немилосрдни убица.
- ВИШЊА: О, ти је ниси видео како само природно ужива у томе, а свака мајчина радост је благодет за дете у развоју.
- ЧЕДА: Можда би било боље да си ти присуствовала извршењу смртне казне. Могао сам ја и сам да се нашминкам.
- ВИШЊА: Нико боље не препознаје знаке смрти од ње. Иако је веома млада, ту располаже огромним искуством. А ти си једар и млад, оличење физичког здравља. Кожа ти сија и игра над мишићима. Сав си од сјајног мермера. Није лако шминком убити толику виталност.
- ЧЕДА: Наша пресуда је била праведна.
- ВИШЊА: Хелена ми је ипак рођена сестра. Одрасла је поред мене и све сам чинила што сам могла да је заштитим од оног чудовишта, нашег оца. Не могу да гледам како вришти у ватри.
- ЧЕДА: Вештице горе безгласно.
- ВИШЊА: Овај кокс неће оставити никаквог трага. За њим не остаје ни сопствени пепео. Сваку материју претвара у чисту енергију.
- Вајра у камину букне и јако се расиламса. Из доњих просторија се чује врисак испуњен ужасом. На сцени завлада чиста концентрација.*
- Дуџа пауза. Вишња и Чеда се немо гледају.*
- ВИШЊА: *(Почиње да пева својим звонким, високим гласом)*
 “А... а... а... а... а... а... а... а...
 Ли... ли... ли... ли... ли... ли... ли... ли...
(Прихвати Чеда. Сада певају у дуету)
 “Алелуја, алелуја, алелуја...”
- Заста изгледа гротескно ово сабласно јединство чистих њонова сојрана и баријона.*
- ВИШЊА: Није ми јасно како су мајстори успели да повежу котларницу са камином.
(Настави да га маже)
- ЧЕДА: Технологија је данас далеко догурала. Цела кућа је повезана цевима. Јеси приметила, мама, како по сву ноћ нешто клокоће и крчи, по свим угловима из свих праваца. Као да у њој живе све претходне генерације наших предака. Све вришти и урла од неког незадовољства.

- ВИШЊА:** Власник за кога сам се удала био је мој професор на факултету, веома стар али одличан правник и сасвим добар човек. Био је срећан као куче и некако исто тако ме је блентаво волео, до обожавања. Сваки час је скакао, црвенео и персирао ми јер је задржао навику своје катедре. А ја, ја сам му за узврат донела и поклонила тебе у кући празној и ненасељеној. Моје физичко присуство је покренуло процес духовног испуњавања свих простора у њој, јер су духови пратили твоје рођење и испунили сваку пукотину, цев или пролаз силном мржњом и нетрпеливошћу. Мислим да га је та неконтролисана експанзија негативних осећања и презира према њему угушила. Али отишао је задовољан. Био је уверен да си ти његов син, иако си га пљувао, гребао и гризао кад год ти се приближи. Веровао је да кућа више никад неће бити празна и ненасељена. Плашио се усамљености и умро срећан што је бар на самрти имао породицу. А онда се десило нешто необично. Кад је пред нама умро, први пут си му пришао и загледао се у његове широм отворене очи, затим си се засмејао дуго и хистерично, тако да сам се просто уплашила да ћеш га пробудити.
- ЧЕДА:** Заиста, мамице! Огорчен сам због толике неправде у свету. У целој историји наше породице једино се ми волимо дубоко, до лудила, и једино ми немамо порода. Не знам коме то доноси задовољство. Да није нашим прецима стало до прекида континуитета лозе, или можда желе да нас натерају на необичне одлуке и решења.
- ВИШЊА:** У сваком случају сигурна сам да се њихове авети непрестано смуцају нашим тајним ходницима и пролазима. Ни сама не знам куда све воде.
- ЧЕДА:** Већина пролаза и шупљина иду право у подрум.
- ВИШЊА:** Као и циви које одржавају исту микро климу у свим историјама.
- ЧЕДА:** Има и оних који коренспондирају са таваном.
- ВИШЊА:** Мени је хладно. Требало би појачати грејање.
- ЧЕДА:** Али, ја се знојим, мамице. Не могу снагом воље сам да контролишем тај процес.
- ВИШЊА:** То је зато што си здрав као коњ.
(Пауза. *Маже га и уићљава му у кожу крему*)
Ова помада ће пресећи зној и сваку функцију коже привремено.
Није ваљда, заједно са сандуком, гурнула у ватру и моју свадбену опрему?! Моју белу венчаницу!

- ЧЕДА: Таман посла, мама. Она ти је најбоља заштита против урока.
- ВИШЊА: Ево, и то је готово. Лези мирно и опусти се. Добро пази да се не покрећеш у њеном присуству, да не правиш гримасе, мрштиш обрве и да ти не искачу јамице на образима. Такође не смеш инфантилно да играш мускулатуром, ако те случајно или намерно додирне својом косом. Мораш бити уверљив и јак. Да издржиш сваку провокацију и евентуално голицање. Маша је лукава и њеним комбинацијама нема краја. Наш залог је наша срећа и будућност. Морамо јој омогућити да у миру и спокојству донесе наше дете. Здравно и срећно. Такав је уговор.
- ЧЕДА: И јако, за овај суров свет. Да буде издржљиво и непобедиво, мама. Прави херој нашег времена, а не као ја. Мени је некако сувише брзо истекао рок трајања.
- ВИШЊА: Пред тобом је будућност, лудице.
- ЧЕДА: Ко зна, можда и сама вечност. Такорећи, још нисам ни почео свој прави живот, а већ сам мртав. Ово не слуги на добро.
- ВИШЊА: Шта?! Шта то, злато мамино?
- ЧЕДА: Шта, ако све ово није претварање, већ права, правцата реалност? Шта, ако заиста свуда око нас врве сени свих оних који су били, који јесу и који ће бити мртви? Може ли жив човек истовремено да буде и вампир, и шта ако сви ти духови поверују у моју улогу и однесу ме у свој свет? Јер мене мучи идеја да ми заиста са стомаком нешто није у реду. Шта да радим ако ме, док лежим овде мртав и непокретан, изненада заболи и морам да идем у WC?
- ВИШЊА: А ти издржи!
- ЧЕДА: Или кренем да повраћам, или можда... хистерија ме ухвати и почнем да се грчевито кикоћем и распадам од смеха. Или болова. Или мисли, лудих идеја које ме салећу из свих углова моје главе, јер мене, мама, мозак сврби у лобањи, и уопште не знам како да допрем до њега да га почешем и уминем несносан свраб. Јер ми, мама, ми смо на путу са којег нема повратка. Иако не знамо какво ће бити извршење нашега циља, осећамо да је он близу. Ова игра је сувише мрачна и без јасне перспективе, можда су њене димензије већ утонуле у метафизички простор наше пропасти.

Зачује се куцање на вратицима.

- ВИШЊА: *(Шайајџом)*
То је она! Зато ћути и не мрдај више. Чекај! Затвори очи и пусти да те још једном погледам. Да видим да нема неки

пропуст, фатална грешка која може да нас заустави. Она је опасна девојка, врло подмукла и разуме се у све промене на кожи.

Ох, како је страшна наша породица! Ја Маши ништа не верујем, поготову кад упре у мене онај благодетељи поглед. Мислиш замукаће кад отвори уста али из њих се чује само сиктање змије и рика паклених ђавола.

(Куцање се ѿнови)

Ох, како ме несносно боли стомак, како ми се мути у глави и црни печати играју пред очима. Очигледно је завршила посао и долази по плату. Не знам шта ће и колико од мене тражити, али осећам да неће бити јевтино, да има погубан план и да ће цена бити превисока. Па, да видимо шта хоће, мени је тешко и да се померим, одједном ме је обузела некаква слабост, бојим се да ипак није нешто сипала у кафу. Сва сам контузована. Једва говорим.

(Несћирљиво куцање се ѿојача)

Напред, Машо!

Маша улази и сћаје крај враћа. Види се како једним ѿгледом ѿокушава да аисолвира сцену.

МАША: *(Наћрави реверанс)*
Јесте попили кафу?

ВИШЊА: *(Тешко изговара)*
Зашто?

МАША: Па... да оперем шољице, милостива госпођо.

ВИШЊА: Уђи девојчице, ја се не осећам добро, али можда ће ме твоја прича освежити, не знам зашто ми сад није боље већ горе него икад. Са смрћу вештице требало је болови и патња да престану, истина сва сам утрнула и нека мучнина у желуцу ме кида иако сам само сркнула. Чини ми се да кафа на неки начин није у реду. Да није устајала или је можда у превозу овлажена морском пеном?

МАША: Видим две шољице, је ли и он пио?

ВИШЊА: Па то је више због усамљености и навике. Сама знаш да он већ два дана лежи ту као проштац јер погребници не могу кроз дубок снег да се пробију. Чула сам на радију да је град затрпан несахрањеним мртвацима. Али, оно што је неизбежно ничим не можемо предупредити. Важан је само живот, а смрт се подразумева, да се ново биће у теби несметано развија, да има ко да наследи резултате наших ужасних дана, наших надљудских напора, да нам продужи лозу која потиче од првих

зачетака света, од самог Адама.

Реци ми како је било, је ли егзекуција била тешка, није ли се Хелена опирала, је ли користила своје моћи да се заштити, да избегне казну?

МАША: Јесте, милостива госпођо. У праву сте што мислите да наша Хелена није обично људско биће, она је дивљи вулкан, необуздани демон који из себе рига и бљује ватру и околину засипа врелим пепелом, све пали и уништава око себе, сва сам у опекотинама.

ВИШЊА: Надам се да си моју венчаницу на време извадила из сандука.

МАША: *(Реверанс)*

Не само зато што сте ми тако наредили и што би заиста била штета за онако чисту и нежну свилу, него поред ње не би било места за Хелену која се онако испребијана и измрцварена борила за живот неком елементарном силином, као побеснели ураган иако сам је чврсто везала и затворила у сандук заједно са вашим свадбеним мобилијаром. Без венчанице, разуме се. Јер ви сте се у њој двапут венчали, први пут за Чединог оца, свог професора, а други пут за Чеду лично, што кријете као змија ноге, али, знате како је, заклела се земља рају да се све тајне сазнају, Бог ми је сведок да ја никад не прислушкујем, али све ми је испричала наша драга сестра, вештица Хелена. У томе и јесте, каже она, магијска моћ ваше хаљине, зато што директно повезује небо и пакао и тим путем, кроз њу струји силна космичка енергија.

ВИШЊА: И ти у то верујеш, у те сељачке бљузгарије и бапска трабуњања? Немаш ти појма ко је његов отац.

МАША: Па лично ђаво, милостива господарице, наш отац је и његов отац, отац свих грешника на земљи осуђеној на пропаст у првом судару светова. Зато су наша дела толико небитна, било да су добра и племенита или чак зла и разорна. Све једно, пошто нас је Бог одавно осудио на пропаст. Јер кад сам чула из пећи Хеленин врисак који је сигурно узнемирио цео наш комшилук и мени заледио крв у жилама, одмах сам схватила да ни за нас неће бити милости и да све нас чека иста казна у казану нашег родитеља. Ми ништа о смрти не знамо, о врсти и жестини патње у њој и како неко, уосталом, може мртав да вришти, је ли крематоријум заиста мучилиште за мртве душе или заслужена нирвана ослобођених предрасуда живота. И зато сам погрожена и умирем од страха, да сад, кад је коначно претворена у прави ватрени дух, не дојаше ноћу на свом

пламену и сагори наше чисте православне душе које немају адекватну одбрану од нечастивих сила. Шта ви кажете, драга милостива госпођо? Хоће ли нас ови венци божје славе успешно заштити од наших дела и њихових злих последица?

ВИШЊА: Наша борба је хришћанством инспирисана и има чврсту духовну позадину.

МАША: А бели лук?! Да ли он помаже од сваке опасности, од телесног бола или можда само од симболичког губитка душе?

ВИШЊА: Заиста више не знам шта се дешава са целим овим светом и шта може да му помогне, са атмосфером која се као стара крпа распада и коју у фронцлама удишемо уместо прочишћеног кисеоника. Све ме боли, сваки залагај хране, гутљај воде, удах ваздуха разара ми плућа и мускулатуру. Костур ми је затрован и лепо видим неминовност краја који ми у смртоносном галопу хрли да ме узме и однесе у ништавило.

Машо, ја не знам шта ми је али осећам да су ми снаге сасвим исцрпљене. Реци ми, молим те, јеси ли ти можда случајно ставила нешто у моју кафу што ме у потпуности контузује и прева кида од болова?

(Пауза)

Трујеш ли ти мене?

МАША: *(Реверанс)*

Па... баш ако хоћеш да знаш истину, Вишња... јесам, јесам! Мене су у кући учили да је искреност знак отменог васпитања и племенитог рода. Наравно да јесам, али не случајно, већ намерно, спустила стрихнин, онај исти који сте ви спустили комшијским псима у шницле и којим сам ја отровала Хелену пре но што сам је ћушнула у пећ. Јер ја сам, као и свака нормална сељанка, оличење исправности и здравља и не могу да волим некога ко је толико болестан, и душевно и физички, а мислим и... ментално, то јест, дубоко сам уверена да си луђа кучка од било које друге заражене беснилом и да те, уосталом, више кочи твоја природна надувеност, него било какав хемијски састав. Међутим, да сам ја на твоме месту, не бих уопште била забринута због стрихнина, видиш и сама како је био неефикасан код наше сестре; крематоријум, твоје централно грејање је нешто што би требало да те баци у црно очајање, јер тамо ћеш ти завршити, и то мирно, без протеста и бацакања, у потпуној каталепсији, да и сама видиш, да доживиш судбину коју си наменила вештицама. Јер ако је Хелена, мила моја сестрице, вештица онда мора бити да си ти као наша господарица, права ђаволица а ја твоја верна слушкињица и следбеница.

- ВИШЊА: *(Са великим најором усџаје и диже свој сребрни ишџај)*
Напоље! Одбиј од мене, сатано! Не прилази, слепи мишу, нема у мени крви за твој апетити, одлази из моје куће, иди заувек!
- МАША: Али, ми имамо уговор, драга сестрице. Да ти се клањам и служим до гроба; мада тамо не пише чијег, ти си много старија. Осим тога у себи носим наше дете, нашег колективног наследника. Нећу ваљда да дозволим да твоје проклетство падне на његову главу!
- ВИШЊА: Отровала си и мене и мога мужа. Уговор је раскинут.
- МАША: Не, не желим да умреш пре него што схватиш да ја нисам наша несрећна сестра Хелена коју си прогласила вештицом и осудила на смрт ватром само зато што је открила твоју гнусну тајну, јер ти си убила свог професора и првог мужа онда кад је он сазнао да ова овде изваљена мрцина није његов син већ да си му га из куће донела у брак, у стомаку, где ти га је наш отац сместио, а не он. То што си касније од свог рођеног сина и брата направила себи колегу и другог мужа само говори о томе колико ти је душа перверзна и далеко од хришћанског морала којим се толико дичиш.
- ВИШЊА: Шта ти, беднице, знаш о томе шта је гнусно, а шта узвишено. Да си ишла у школу знала би да је најмоћнија и најдуговечнија од свих на свету, египатска империја, пет хиљада година почивала на брачним везама између очева и кћери, мајки и синова, сестара и браће како се крв богова не би мешала са крвљу фукаре, којој и ти припадаш.
Уосталом, сами основ хришћанства лежи у инцестуидном искуству Аврамове породице, када су Лотове ћерке из вечери у вече опијале свог оца да би га лакше имале, да им се света лоза не угаси. Мислиш да је лако и лагодно очувати чисту крв Богом одабраних?
- МАША: Или Сатаном. Јер обојица су толико подједнако зли да ја не видим никакву разлику међу њима. Овом свету, макар колико био лош, довољан је само један, јер нема људског бића које може да издржи њихово крваво мешетарење у коме се свака интрига, у коме се сваки, ама баш сваки живот завршава смрћу.
- ВИШЊА: То што слепи не могу да виде истину не значи да она не постоји.
- МАША: Зар је овај клоун, овако нашминкан, моја истина? Није ли он жртва слатке смрти због љубавног заноса са свима нама?
Али, не!
Овде је све превара и лаж, и ваше богатство је засновано на

пљачки и разбојништву. То наравно није лепо, али не постоји ништа ружније од тога да мене, свој најближи род, иако у вашој служби,

(Реверанс)

уводите у своју камеру опскуру, у мрачно позориште и плашите лажном смрћу и мртвим приказима, као да ја нисам одрасла међу њима, као да нисам навикла да се око мене, још од детињства, непрекидно мувају зомбији, вампири и друге нечисте силе.

И што је најважније, знам да ме, овако опружен на одру као проштац и дебело намазан као пајац, сада концентрисано слуша и мисли шта да ради ако ми падне на памет да проверим његову смрт, узмем једну од дугачких и оштрих Хелениних игала и пробијем му мртво срце да видим има ли у њему још увек живе крви или се охлађена и усирена већ запекла.

Извади иглу из њаса, разгърне покров и високо подигне руку да ња удари у обнажене жруди, али се Чеда нагло усправи и шчепа је за руку.

ЧЕДА: С тобом није једноставно, Машо.

МАША: *(Оћима се, али је немоћна)*

Пусти ми руку да игла доврши оно што отров није успео. У кревету сам ти јасно ставила до знања, обећала сам ти да ћу ти се осветити ако покушаш да ме са њом превариш. Али, она је ионако готова. Умире на наше очи, Чедо, и сад можемо нас двоје да заснујемо нашу заједничку будућност. Са нашим дететом, јер ти си ме, одмах, у првој љубавној ноћи, оплодио. Нема више Хелене, Вишња је на издисају, убацићу њено мртво тело у крематоријум и од ње неће остати ни трага. Живот је пред нама. Пусти ме, мили. Бићу ти верна жена, а ти никада више нећеш морати да умреш, никад се више нећеш покајати у свим аспектима женствености и моје влажне, моје нежне коже. Носићеш моје најлепше хаљине и видећеш колико живот може да буде леп, како је љубав заносна и колико је моје тело привлачно. Бићемо једна душа и једно тело у једној хаљини, лепићеш се за њега у свакој прилици, као гвожђе за магнет, бићемо нераздвојни као два супротна магнетна пола у истој кошуљици. Као што ти је већ познато, али недовољно, ја нисам сува и без еротских сокова, потопићу те у задовољству о коме никад ниси ни сањао. Толико се радујем што си заиста жив и што ће наше дете имати оца.

ЧЕДА: Машо, ти си луда и не знаш шта говориш. Вишња не издише, она је као и сваки анђео, резистентна на отрове. Ја умирем. Мене си отровала. Стомак ме боли и почињем да се гушим.

Али пре тога, пре тога Машо, убићу тебе. Змијски пород треба петом у главу, поготову ако он долази из тако дубоке пукотине. Ја те шаљем тамо одакле си и дошла. У пакао, Машо. Заједно са мном. Тамо нас чека блаженство вечности, и наш нерођени пород.

Подигне руку са иџлом, дуџачким, сјајном, оишћром, али ѓа заусиџави Вишњин крик.

ВИШЊА: Не! Стани, Чедо! Стани, љубави моја једина! Она јесте зло и заслужила је да умре, алу у себи носи нашу једину наду. Наш живот. Он мора да траје.

ЧЕДА: Али, мамице, па она је сипала стрихнин у наше кафице. Због ње, ја сад треба тако млад, као питбултеријер са крвавом пеном у стима и везаним цревима, да нестанем. Морам да је казним, док још могу. Она ће и тебе убити, ако је пустим да се извуче.

ВИШЊА: Стани мало, Чедо, чекај сине. Готово је са мамом, да знаш. Крв још није у потпуности апсорбовала отров, али ускоро, ускоро ће нам бити блокирани нервни путеви и отказати све унутрашње функције. То је крај. Ја сам крива због непажње, не улази се неопрезно у зверињак, дивљој тигрици се не меће глава у разјапљену чељуст. Судбина се уосталом не може избећи и мени је суђено да завршим на најстрашнији начин, у мукама, како ми је протекао цео живот. Али ти, сине, срећо моја једина, ти ниси заслужио такав крај. То је превара, то није поштено, данас више нико не поштује уговор. Због тога часни људи страдају, цивилизација доживљава апокалипсу, све људске тековине су доведене до потпуног краха. Зато је и нама, као издвојеном делу еманципованог друштва суђено да пропаднемо заједно са њом, прегажени, не чизмама војничког насиља, већ каљавим опанцима грамзивих сељачина чија недеља траје седам дана не зато што је тако Бог рекао, већ само због тога да би се суботом окупали. И то не сви, никако они који се тек дижу са смрдљивог тла, већ само они који урањају у декадентне воде најнижих грађанских слојева, релативно окупаних. И кад уложе велике своте у луксузна купатила ови штрокави егзибиционисти не укључују бојлер сем онда кад се спремају да иду у цркву или код доктора. Јер санитарне просторије им служе као изложбени експонат којим се хвале пред другим примитивним изданицима назови људског рода.

Зато их пусти, јер њима нико не може ништа, они су једноставно неуништиви. Једино што сами себе, по неком неумитном закону, с времена на време поништавају тек да би се одржала равнотежа у свету зла, да не истреби само себе, пошто

његовим незаситим апетитима нема краја. Она јесте моја слушкиња, али ми је и сестра, па је за казну довољно наше породично проклетство које нас је увело у паклени круг страдања и демонског обнављања. Довољно је да ради оно што је са тобом зачала и да пусти да се то развије до свог природног апетита да је у наступу глади прождере и свари. Она за сада мора да живи, да роди нашег наследника, а кад он развије своје могућности, ако је само делимично затрован њеном крвљу, а јесте, клица наследног лудила је ту, у свима нама, зато толико страдамо и убијамо се међусобно, мора да мутира у свом неминовном преображају све док не освети и тебе и мене, и тату, и тетку Хелену, и нашу јадну злородну мајку којој је својим рођењем одузела живот.

МАША: *(Грчевито се оћима из Чединих руку)*

Пусти ме, мили, пусти ми руке, твој укочени стисак ми кида зглавкове на шакама, оне никад нису желеле твоју смрт већ само љубав коју сте ти и ова шлогирана љуска твог уништеног живота изиграли, желећи само да искористите моју младу утробу, моје елементарно савршенство и чедну невиност за своје опскурне циљеве.

(Леже преко њега на одар и прибија се уз његово шело у кокушају да са њим води љубав)

Сети се како сам те нежно волела, како сам ти се предано отворила да примим твоје врело присуство у себе, како си се башкарио и уживао у мени као никад пре тога у некој жени. И уместо да ми пружиш утеху и сигурност у будућност, бацио си ми свој лажни леш као изазов мојој безрезервној љубави и оставио ову совуљагу да ме сачека и отме наш пород, залог наше вере у срећу. Ја нисам вештица као Хелена, мили, не бавим се црном магијом и злим враџбинама, ја сам само жена која одлучно брани своје право на живот и будућност свога порода. Зато ме, сада, кад ње више нема, или је ускоро неће бити, пусти да пред њеним укоченим и разрогаченим очима поново доживим ту ноћ с тобом, да бар док си ти још увек ту, водимо љубав пред њеним мртвим телом. Да јој се душа од њега одлепи са болном успоменом на нас двоје.

ЧЕДА:

Зар ти збиља мислиш да ја треба да те пустим и, што је још горе, да смем да те пустим. Мама не осећа твоје зликовачко било и како ти се мишићи под мојим шакама грче и напрежу, до пуцања, експлодираће ми као жива мина у рукама, разнећеш нас пре но што твој отров доврши посао у нашим жилама. Не знам, мама, да ли схваташ какву си опасност увела у нашу

игру, у наш живот и наш дом, али ја сам сигуран да је она толико крвожедна да је једва дочекала да Хелени смрси конце, а сад се лудачки радује и нашем брзом крају. Слутио сам од почетка да се са њом не треба играти јер она не поштује правила и служи се искључиво прљавим ударцима. Зато и покушава да ме силује пред тобом јер ме снага напушта и не могу да се браним, једино што још увек могу то је да је држим за руке да нас живе не избуши Хеленином иглом јер у њеном болесном уму нема ни свести ни одговорности због онога што чини. Мене, усталом њено будуће страдање не занима, моје срце крвари за тобом, док те гледам како се грчиш у боловима и заувек нестајеш пред мојим обневиделим очима. Те очи, мајко, замућене су као замагљено стакло и не постоји средство да прочистим свој вид и јасно угледам ово искривљено лице, запењено од мржње. То није обична породична мржња, већ дубока, класна, презир према неправедном Богу који је некима дао благодатање, а другима одузео све.

МАША: О како гречиш, мили, како не препознајеш пламен љубави, зар ти врелина мог даха ништа не говори, теби, који си од целог свог живота имао само једну ноћ да осетиш лепоту и сву драж жене која ти се подаје, која те воли и верује. Пустите ме, пусти да ти опет покажем све оно због чега си већ једном пожелело да умреш, од сласти, од среће и радости коју многи од вас адвоката и чиновника никад у животу не осете. Ти сада знаш зашто вреди живети и нико ти ништа не може, ни ова аветиња од моје сестре на издисају, знаш да није ствар у женској хаљини већ у женском телу, ни стрихнин који није био теби намењен, јер ја сам веровала да си заиста мртав и да кафа није за тебе. Али опет, негде у дубини душе сам слутила да не можеш тек тако да одеш, да ме нећеш напустити сад кад си осетио сва она искуства од којих кључа крв у мозгу и ударају бубњевци у ушима, од којих се широко разливају црвене мрље пред очима. Усталом, пусти бесну кучку да умре. Зар не видиш како се грчи од болова и како јој бела пена избија на уста? Она је готова, заувек, ватра ће однети све њене трагове, и њу у целини, ђаволицу, и њу, као и њену жртву Хелену. Остаћемо само нас троје, а можда, то је сасвим могуће, мили Чедо, пошто ти стисак веома попушта, а млитави нису потребни никоме, као ни чаша устајале воде по којој пливају супозиторије и амебе, ваша малограђанска трулеж, можда само ја и наше чедо које је легитимни наследник нашег генетског проклетства али и ваше имовине, целокупног нашег богатства које сте нагомилали на

људској беди и превари очајника који се живи распадају у затворима, загнојени одвратним злочинима против ближњих и исто тако искварених и злих. Истих као вас двоје моралних и менталних креатура, засићених лудилом величине и канибалским апетитима.

ЧЕДА: Не могу више да је држим, мама, готово, она ми се отрже и као дивља звер својом оштром и дугом иглом кидише на нас, ох, стани Машо, не пробадај ми Вишњу, зар није довољно само да умре, већ мораш и да је убијеш?!

(Маша се оћрџла из Чединих руку, дохватила иглу и кренула ка Вишњи)

Стани Машо, не пробадај ми Вишњу, зар не видиш да је већ готова, немој непотребно да сносиш кривицу за њену смрт, пусти је да мирно умре. Зар није довољно што си је отровала?!

МАША: Ђути, лицемеру један, умукни! Зар није њена смрт оно што си желео од кад си први пут угледао то лисичје лице, од кад те је први пут опрљила својим горућим погледом?

Зар ниси чинио све што си могао, дрогирајући је и цедећи по сву ноћ крај њеног кревета, покривен белим чаршавом, изводећи читаву маскараду са духовима и зомбијима, ниси ли са Хеленом и са мношћу покушао да је доведеш до лудила, да умре у мукама, што сам коначно ја морала да реализујем, да сама не бих као моја несрећна сестра скончала на ломачи?

Али, ко вама да верује?

Не верујем више ни у разорну снагу отрова, ни у ваш живот, ни у вашу смрт. Сатанско позориште вам је у потпуности деформисало реалност а његов дијаболични редитељ помео све моралне норме и разумна начела, па вам је подметнуо свој обрнут принцип схватања и праксе живота, по коме је једино допуштено оно што је за све друге недопуштено, па чак и немогуће.

Камо среће да је моја несрећна Хелена забола ову иглу на време у њу, а не у своју барбику, данас би она можда била жива и слободно летела по отменом пространству ваше куће, а ја невина и чедна каква сам била пре сусрета с тобом.

(Подигне обе руке са ошћром иглом у њима, изнад Вишњиног нејокрејиног шела)

Зато сад умри, милостива кучко, уз мој дубоки реверанс, како је и ред кад већ ниси умела да живиш како треба, него ти је живот протекао у надменој мржњи и ароганцији према свему што те је подсећало на твоје порекло. Умри сада, заувек и без поговора, без могућег предумишљаја, пошто ускоро идеш на

пут без трага и повратка.

Тамо, тамо у пламену и жару кокса да гориш и нестанеш заувек, тамо у ватри из које си дошла.

(Са високо подиђнућим рукама забада игле у Вишњу која се више не йомера)

Ал, где?! Шта је ово?! Овде нема више ни капи крви. Како је могуће да неко нема у себи никакве течности, ништа се из ње не излива, не знам о чему се овде ради. То ме заиста чуди и збуњује, толики хаос, недостатак редоследа. Да није и она неко бесмртно биће које не може да умре, пошто, по свој прилици, никада није ни живело.

Али, ти си, ваљда, мили Чедо, од крви и меса, овоземаљска ствар, обичан адвокат. Знаш све законе, и оне, по којима све што постоји креће се, мимоилази и судара; и ти си од нашег демонског соја који негира сваки покрет, иако си текући небески анђеол млитаве чиновничке душе, који је мајку претворио у супругу, и тако, пригрливши инцест, ретардирао у упишано и усрано новорођенче у својој кући, спроводећи њен матријархат. Хајде да чујем како беба плаче. Ти какани, какани неваљалче!

(Креће са иглама ка њему, а он йочиње да цвили као одојче. Свећлостй добија изразишу бордо боју).

ЧЕДА: Мама! Пробуди се, мама! Мени се приближава зла вештица, ох, како јој бије мржња из погледа којим хоће да ме пробуши, а ја сам тако несрећан. Не могу ни да мрднем, да се одбраним и тако сам сџм, мама, тишина ме обавија и мрак покрива, не видим ништа више сем тај страшни поглед, оштрији од игле коју ће ускоро забости у мене као да нисам твој анђеол, него њен лептир. Ох, мама, како је свет суров, како је живот ужасан и страшан без тебе. Пробуди се, молим те, да ме заштитиш од смрти која кидише на твоју једину преживелу бебу, на мене, мама, изгубљеног у свемиру и самог. Где си ти сада? Више те не видим, не видим ни иглу која ми се забада у срце пуно крви, јер ја нисам сув као ти, ја носим у себи океан чији се таласи љуљају и прете да потопе све на обали. Јер ако мене пробуше, мама, онда је то крај свега што смо намеравали и хтели, због чега смо живели, наследник ће бити њихов а не наш, биће прави демон и сејач зла које се неће више ограничити само на нашу кућу већ ће се излити свуда околу. И то ће онда бити крај. Крај... крај...

Маша, уз йојачане звуке йсиходеличне музике, из све снаге забада иглу у Чеду из кога шикља крв и чује се неарйикулисано крклање.

МАША: Не дам ја тебе, мили Чедо, никоме. Бићеш само мој. И нашега сина који толико жури да не може више да чека да се роди, већ хрли напред у свет који смо ми створили за њега. Он ће бити једини, природни принц рођен да влада и води људе у други, виши живот без предрасуда о томе шта је добро, а шта лоше, о поштењу и криминалу, ефикасност ће бити једино мерило вредности, живот бесмртан и неоптерећен смлаченим принципима који воде у лажно и празно небо на којем нема ама баш ничега, а поготову морала.

Само, прво морам да те апшминкујем и обучем као праву девојчицу. Да скинем те мртвачке боје са твога лица и тела. Поготово пеге, да нам не уплаше дете кад се роди, да не помисли да потиче од мртвог оца, или деде, родоначелника труљења и распадања. Сада треба да изгледаш живо и заносно здраво, па чак и свечано, да прославимо извршење нашег уговора и његову дефинитивну победу. Јер Света Тројица не могу да буду Двојица, и ти си ту неопходан због испуњења броја три, који је чаробан број и значи вечност, непрекидно кружење, стварање и разарање.

А потребан је и смокинг и лептир машина са лакованим ципелама, белом кошуљом и загасито тамним доколеницама, не толико да истакну лепоту твојих листова, колико због рођења анђеоског сина и свечаног погребња твоје сатанске жене која би била обична јаловица да није тебе родила и оспособила те да ми подариш вечни живот и кружење у обнављању наше неуништивне виталности.

Јер докле год не изгори до последње мрвице пепела, ја се бојим да се као зли феникс не поврати и помрси нам све тачке нашег уговора. Твог и мог, без којег би она још увек царовала а ми горели у паклу. Али, сада, нека она, ђаволица, гори, нек се придружи својој сестри, вештици Хелени и оцу ђаволу који је кроз нас три покушао да посеје своје Антитројство, да на земљи порази Бога и успостави доминацију обрнутог начела живота. Смрт!

Приђе радију и укључи га. Камерни оркестар свира Моцартову "Малу ноћну музику". Уз дубок реверанс она љилази беживојном Чедином телу, умаче вају у алкохол и брише га.

ЗАВЕСА

ЧЕТВРТИ ЧИН

Кошларница у подруму, премежена цевима које бучно клокоћу и свирају као орзуље у катедрали. На средини је кошао са предимензионираним жориоником у којем букићи и џукеића велика и моћна ваџира. На полици за алаји налази се радио аџарџи.

Маша закива ексерима дрвени мртвачки сандук. Ударци чекића одјекују звонко и далеко. По сџомаку јој се види да је у џоодмаклом другом сџању.

Окренуџи леђима џублици у сџарој али удобној фоџељи седи Чедо, мртџав.

Зачује се јак женски шаџаџи, као да долази из неке од џоџловодних цевџи. То је у сџвари модификован Хеленин џлас.

ХЕЛЕНИН

ГЛАС: Чујеш како велики мајстор свира и тандрче на оргуљама ове демонске катедрале, како му глас на ватри пуцкета и како ти се његова врелина увлачи у поре топлотом опуштене коже. Наш зној га је увек неодрљиво привлачио и сваки покрет, а ти си једина жива и њиме опседнута. Нашим покојним оцем.

Из дубине енџеријера доџире расџевавање баса)

“А... а... а... а... а... а... а... а...”

Ли... ли... ли... ли... ли... ли... ли... ли...”

(Придружује му се Хеленин џлас)

“Алелуја... алелуја... алелуја...”

То он покушава да ти стави до знања да је ту, заувек са нама, похрањен у нашим мртвим генима и сваком атому твоје врели крви. Хоће да те изненади и са леђа заскочи баш ту, на мртвачком ковчегу своје највеће љубави, наше драге господарице, Вишње.

А ти си тако лакомислена.

МАША: А Чеду не видиш како овде стражари и бди над мојом безбедношћу. Како седи овде, иза мојих леђа и, привидно мртав и опуштен, а уствари жив и затегнут и сваког часа спреман да скочи у одбрану мог интегритета и моје части, јер ја сам његова жена и имам у себи залогу његове љубави и нашег уговора. Зато је он ту, иако му то можда и није баш место које одговара његовом статусу, да ме заштити од вас мртвих и сваког зла смрти због љубоморе на моју младост и бесконачну перспективу у будућности. Он, који не припада ни вама ни мени, јер је сада коначно заштићен, изван наших домашаја, јер није ни жив ни мртав, располаже таквом натприродном моћи да га се сви духови боје и беже од њега.

Зар није тако, Чедо, љубави? Не даш ти своју Машу, симбол

свог грађанског успеха и статуса, да је обешчашћују лешине и сени умрлих само због тога што се као проклети демони још увек вуку по маргинама наших сензација. Јер их нико нигде неће. Чак ни господин Баво им не указује гостопримство, онај који је широко раскрилио своје удове да загрли целу планету, сав олош и смрад који она у својој утроби носи.

ХЕЛЕНИН

ГЛАС: *(Грубљи и јачи)*

Еј, црна Машо, зар не знаш шта је у теби што толико жури и једва чека да се реинкарнира?

МАША: Где си ти што тако претиш и грозно проклињеш? Ако заиста хоћеш да ме уплашиш, појави се, да видим да постојиш. Али, не! То ниси ти, Хелена, то је само мој унутрашњи глас због бола и смрти коју сам ти нанела. Светиш се иако знаш да је моја улога била епизодна. Вишња је главна!

ХЕЛЕНИН

ГЛАС: Али само живи могу да чују мртве. Најгори су они неодлучни, они који нису ни тамо, ни овамо, шлогирани и непокретни али чији ум и чула функционишу беспрекорно. Он све чује и ко зна шта мисли и намерава да уради са тобом. Јер, ако се прави да је контузован, а глума је његова права вокација, интимно занимање сваког патолошког лажова и заводника, ја не знам кад може да скочи и уместо ти њега, гурне он тебе у ову широку разјапљену и разјарену пећ. Само чека прави тренутак да му окренеш леђа, да се позабавиш Вишњом, које се коначно и уз твоју издашну асистенцију заувек ослободио. Знаш ли да је он од тебе направио убицу и никакав уговор те не може спасти смртне казне, чим гране пролеће и улице поново постану проходне. Чак ни то што си у другом стању и што носиш право чудовиште у себи, свог оца а не сина. Кад завршиш све ове послове око нас, своје родбине и господара, мораћеш и њега, док је још време, да се ослободиш, јер право зло је тек на путу, оно неминовно долази. Чувај се Бавола и његове освете. Ти не знаш како је живом човеку у ватри, кад почне да гори месо, да се крв претвара у пару, а кости у пепео, док те силан смрад твог запаљеног тела гуши јаче од сваког бола. Очи искачу и нестају у тоталном мраку који те ужасним приказима затрпа и обавије. Никакве опсене доњег света не могу са тим да се упореде, ваљда је зато ватра сама есенција и симбол пакла. Не могу да дозволим да се ти, моја мала девојчица, изложиш том нељудском болу, тој проклетој патњи којој нема равне јер ништа не боли као жива рана на отвореном пламену.

Ја њему ништа не верујем. Ни да је жив ни да је мртав; као што и није у тој фиктивној каталепсији. Не постоји ништа што је могао теби да обећа, а да то исто није обећао и Вишњи и мени, као што не постоји ништа што је нама урадио а да то не понови на теби. Зато те молим да будеш опрезна, да му апсолутно верујеш и да га се добро чуваш јер мени његово присуство не говори ништа добро о твојој перспективи. Најбоље би било да му никако не окрећеш леђа и да га, док је тако непокретан и немоћан, пре Вишње пошаљеш к мени, да зацврчи на сопственом роштиљу, да ти ја собом гарантујем његову смрт и твоју безбедност. А са својим злом, које носиш у себи, види сама шта ћеш. Ја сам моје на време побацила.

МАША: Боље би ти било да се смириш, и као што је ред мртвима, заувек ућутиш. Боље. Додуше, ти си сад изван мог домаћаја, али и ја изван твог. Једина моћ која ти је остала је да ме мртва живу узнемираваш, посећујеш по ноћи и будиш својим саблашним причама, као што си Вишњи радила све док је нисам извукла из твог злоћудног домета и упокојила тако да јој више не можеш ништа. Ускоро ће се њен пепео помешати са твојим и то ће ти бити крај, схватићеш да прашина амортизује сваку моћ и да се у њој неповратно утапа свака енергија. А то што мислиш да ћу ја теби, вештици једној провереној, да верујем да је у мени мој отац а не син, само је део твог демонског немира који ће те прогонити до дефинитивног краја само зато што си душу продала ђаволу. Вараш се ако се надаш да ћу да прекршим уговор и оставим овако дивну кућу са сопственим централним грејањем и скупоценим намештајем, са тајним ходницима и просторијама у које још нисам ни ушла, без легитимног наследника. А што се оца тиче, он је детету неопходан и боље је да га има, макар овако шлогираног, него никаквог.

ХЕЛЕНИН

ГЛАС: Е, лудо, лудо дете. Јадна провинцијска девојко, са својим глупим сељачким предрасудама. Зар не би било неупоредиво боље да нас три нисмо имале оца, него што нас је ђаво подизао? И ко ти каже да је Чеда уопште шлогиран, а Вишња мртва? Господари никад не умиру, само ми слушкиње одлазимо и бивамо замењиване, а они су вечни. Такав је поредак света и још се није нашао слуга који ће да забије ексер у ковчег свога господара. Ту дрво не прима челик.

МАША: Па, не знам, Хелена, шта да мислим о свему. Зашто ексер излази из свога лежишта уместо да уђе дубље кад га чекићем ударим. Зашто, Хелена? Одговори ми! Зашто си одједном

- МАША: Али, у рају не влада вечита зима, сестрице, напротив, напротив, ти си та чије тело дрхти од студени и зуби цвокоћу, јер твоја је крв охлађена, а моја врела. Ова пећ је капија твог неба и твој судбински казион. Ја сам једина жива и слободна међу свима вама и покојници не могу бити моји господари. Моја хигијенска дужност је да очистим живот од смрти и њених последица, ваших мртвих тела и вашег моралног ђубришта. Овако ја дајем отказ на службу и сваку потчињеност вама демонима.
(Шчепа је и вуче ка ошвореном ѓламену. Вишња се безусјешно брани)
Да видим да ли је твоја хаљина баш свемоћна и како се свила опире ватри.
- ВИШЊА: Чедо, не буди лењ, сине, устани и погледај ме. Мама је у опасности, душо. Види како сам млада и лепа а ова фурија хоће да ме погуби.
У помоћ, мили мој!
Све ово је због тебе, све што сам учинила, урадила сам само да би ти био срећан и успешан, знаш и сам, ако останеш без мене, нигде те неће бити. Истина, она је свежија од мене, али све је то релативно, само привремена илузија, ускоро ћеш се уверити да је њена глава празна, без иједног проспекта и правног савета, она читав свој успех види само у томе да тебе задржи и учини те татицом за своје копиле. Нико не зна дух наше провинције тако добро као ја. Поготово жене, међу којима предњаче моје сестре. Ја сам твој једини прави живот и његов смисао, без мене си нула.
(Ошима се)
Ма, остави ме змијо, пусти ме! Ако ме гурнеш у пећ пред судом ћеш одговарати, смртна казна ти не гине.
- МАША: Па како то мислиш, милостива госпођо, да може неко да одговара за убиство леша, мртвог адвоката, мислиш да ја нисам одмах приметила да сте били мртви, још док сте ме примали у службу. Али, ја нисам имала куд, моја егзистенција је била уништена, а ти ми сад претиш судом, е, баш бих то волела да знам у ком суду суде убицама који харају по гробљима. Сама си хтела наследника, а сад одједном се везујеш за живот као да си заиста вечна, као да си заиста мртва. Али, ја сам луда што сам ти уопште пружила прилику да о томе разговараш са мном, јер ускоро ћеш то и бити, само да те ја добро подухватим и горећеш заједно са својим белом венчаницом у светом соларном браку и вечном јединству са ватром. Узалуд си се подмлађивала, узалуд толики трошак за третман лепоте, јер смрт то никоме не уважава, тамо нема ничега, на дну гвоздене решетке, сем сувог пепела. Зато, марш у ништавило, мрш у пепео!

Успела је да довуче Вишњу сасвим до зорионика и спреми се да је зурне унутра, кад из фойеље успане Чеда, јако нашминкан живим бојама, као неки врач “вуду” магије и, ирлазећи јој као зомби, хваћа је за леђа.

ЧЕДА: Мама, мама... Говорио сам ти да будеш опрезна са својом вучјом фамилијом. Сама најбоље знаш какве су то пијавице. Алави и грамзиви зверски окот! Њиховим потребама никад краја. Разарају их амбиције да преваре, да забију очњаке у туђе, да отму. Сан им не долази на очи од монструозних жеља и планова, од навика прљавих и неморалних. Како да повале мајку, како да јебу ћерку, оца да убију и брата изневере, о томе они снују и дању и ноћу, зато су тако млитави, тешки поспани од опскурних идеја које их притискају као камен кисели купус. И они сами се крчкају на својим узаврелим делима која воњају нечовештвом и лудилом. Лепо сам ти говорио да кучка није за уговор јер не поштује светињу обавезе, јер она обавезу не држи чак ни у делу свести у којем нема места ни за Бога поред Ђавола. Тамо је све празно и сиромашно и влада пустош глади и егзистенцијалног страха. То, чим се роди, почиње да умире од страха од смрти! То, мисли да је оно једини представник реалног живота, а све око њих илузија по којој се без зазора гази и убија, јер она, по њима, у ствари и не постоји. И уопште, на целом свету не постоји ништа сем њих. Не осећају обавезу ни према ваздуху који дишу, ни према води коју пију, ни према Богу који им служи, љубе само туђе зло, јер свога добра немају. Они су наше гриње и куже нам ваздух, увукли су се у све поре наших живота и трују нас својим присуством у нама, зато нам Машин стрихнин и није могао ништа, сем да нас прочисти да дефинитивно и заувек схватимо да никад нећемо имати другу децу сем себе, да си ти моја мама и ја твој тата и да једно друго носимо у себи као ембрионе наше једино могуће будућности. Само ти и ја, мама, на целом свету.

(Држи Машу шакама за врат и снажно је дрмуса)

МАША: А, ја, проклети варалицо, шта си мени говорио, која је наша перспектива?!

ВИШЊА: Лажеш! Тебе нико није преварио, већ си сама изневерила своје наде које си вешто крила, све док ниси помислила да си се дефинитивно обрачунала са нама и да смо мртви. Али, као што видиш, мртва си ти, а ми смо живи.

МАША: А моје дете? Шта ће са њим бити?

ВИШЊА: И оно је мртво. Уосталом, шта ме брига за твој пород, кад ја имам свој.

- ЧЕДА:** Али, то и није моје дете, мама. Не знам како то жене постижу, тако раван и гладак стомак у поодмаклом стадијуму, а сад види, кад се опустила, трбушина јој се по поду вуче, очигледно да то дете није моје, већ нашег оца, она је као кукавица хтела брата да нам подметне.
- МАША:** Што лажеш, псето дегенерисано, ти који си на самом дну моралног талога, усуђујеш се да измишљаш тако скаредну, тако нечасну интригу кад врло добро знаш да сам невина легла у постељу твоје развратне мајке и жене јер сте ме уценили, јер сте имали свој прљави план како да ме искористите, да дођете до порода вас двоје јалових отпадника од сваког здравља.
- ВИШЊА:** У праву си, мили мој дечко. Зато је баци тамо одакле је и дошла, да изгори и да се више никад не поврати у наш свет, уосталом слуге су данас непоуздане и класни непријатељи својих господара, они нас мрзе и трују, сањају само један сан својих живота: како да дођу на наша места и како да они буду господари. Зато је баци у ватру и иди да се истушираш и опереш те дивљачке боје са свог лица и тела, да опет будеш леп и чист, да дискретно нашминкан обучеш моју најновију хаљину и дефинитивно се дистанцираш од жена. Јер оне су зле и опаке. Мама је, колико је могла, учинила све да те заштити од њих, али оне имају моћну и привлачну слуз за све што је чврсто и мушко, а ти си чврст иако си без слуги и душа ти је нежнија и мекша од било које женске. После овог пургаторијума очистимо сне своје и тела наша излечити од њихових злих чини и стигматских рана.
- ЧЕДА:** Оздравићемо, мама, и сами себи ћемо скувати кафу.
- ВИШЊА:** Без кофеина, мили мој.
- ЧЕДА:** И без стрихнина.
- ВИШЊА:** Тако је. Нисмо пси да цркавамо у крвавој пени.
- МАША:** О, како се варош, милостива госпођо. Мојом ликвидацијом нећеш променити поредак у свету. Без слугу нема ни господара. Али срећом, ту је мој син да замени мајку. Иако на самом зачетку, он, притиснут мојом невољом, брзо сазрева и спрема се за рођење. Али он можда неће бити твој наследник већ мој и биће ти веран слуга и полако, уз дана у дан, отвараће за тебе један за другим врата пакла, све док те не уведе у девети круг који је твоје коначно одредиште. И тамо ћеш, несагорива, осетити праву снагу ватре у којој горе душе свих злочинаца и препредењака, који су све преварили а себе понајвише, верујући да ће им животна вештина и сналажљивост помоћи у

смрти у којој нема никакве различитости, у којој је једина истина давно охлађен пепео.

И питаћеш се је ли тежак и тврд камен лаки гас који нестаје као фатаморгана пред твојим изгубљеним погледом који неће имати на чему да се заустави, јер тамо где све гори нема ничега сем бола и патњи којим од вајкада вришти цела васиона.

Видећете најзад да ја нисам као Хелена прекршила уговор, јер ако мене баците у пећ жустри пламенови ће препознати господара и вратиће вам га да га чувате и подижете, као што сте одувек желели, с тим што ће вам бити јасно указано кога подижете и кога служите. Свог бесмртног слугу.

ВИШЊА: Кушуј беднице, боље би ти било да у овом часу размишљаш о себи и Богу, него о нама и Ђаволу. Кад унутра зацврчиш нећеш више тако говорити јер отуда никоме нема повратка. Ни анђелима, ни демонима. Зато иди тамо и Богу се моли да не буде строг судија и да о твојим делима не суди сувише праведно. А ми овде само извршавамо његову вољу.

ЧЕДА: *(Неодлучно)*
Мама! Шта да радимо ако нам ватрена беба заиста дође?

ВИШЊА: Ма какви, чедо мамино, шта ти пада на памет, шта је теби, сабери се, не бој се вештичиног трабуњања, ти си моја једина беба и друга нам не треба, него бацај, шта чекаш, злато мамино, да нам се позлати свака њена жишка, да нам њени јецаји ритуално очисте кућу од зла које се толико накопило на овом свету да прети да га у потпуности прождере. Боже, мили и угодни, данас овом пречасном жртвом наша чиста и богоугодна кућа почиње са деконтаминацијом од људских и ђаволских порока, твојих личних непријатеља. Бацај, Чедо!

ЧЕДА: Бог нека нам је у помоћи!
(Гурне Машу у ѓорионик. Пламен ипак моћно сукне да, као муња, осветли целу ложионицу. Изнујра се чује Машин врисак)

Све се уишша. Чедо и Вишња зуре у ѓорионик. Пауза.

ВИШЊА: Видиш како је свет напет, како атмосфера трепери, а ти си тако добар и... виталан, брате. Дођи и седи овде, у моје крило, угнезди се, птичице мамина, да те вила твоја добра помази да осетиш божју руку утехе и љубави.

(Он јој седа у крило. Она га нежно ѓрли и љуби)

Тако си витак и грађен као Аполон. Заслужујеш моју најлепшу хаљину да се као грчки бог по цео дан шепуриш пред огледалима у мом будоару.

- ЧЕДА: Јел' ону црвену, са карнерима, мама, и дубоким деколтеом, са свиленом ешарпом у струку?
- ВИШЊА: Па сад, кад је све већ прошло, кад се драма завршила, чујеш неки божански лахор који је анђео оставио иза благословеног лепета својих крила. Као да се после жестоких врућина, влажног ваздуха и дугог периода ниског притиска на земљу спустила спасоносна киша? Све је чисто; и од демона и од микроба.
- ЧЕДА: Зато што је мраз ледом окувао цео живот у граду.
- ВИШЊА: Осећаш како је коначно благослов ушао у ову кућу?
- ЧЕДА: Ја не осећам ништа сем што ми неки нејасан страх продире кроз сваку пору на кожи и лепи се изнутра за мене. Бојим се Бога, мама, да ме његова силна рука не шчепа за срце и ишчупа га напоље.
- ВИШЊА: Зар ти ниси знао да сви апсолутни послушници на крају заврше као неукротиви бунтовници? Није ли и сам Ђаво добио оно што је тражио, јагње мамино?
- ЧЕДА: А, ако се јагње преобрати у звер? Алпски рунолист у тропску месождерку? Шта, мама, ако уместо сина, по уговору, добије монголоидно чудовиште, слузавог рогатог даждевњака који заудара на устајало блато и покварена јаја?
- ВИШЊА: Е, Чедо, Чедо, морону један. Толики дечко а таква неразумна беба. До сад је требало да знаш да се недоношчад не рађају у трећем дану зачећа.
- ЧЕДА: Али, она је потписала, мама. Уговор је склопљен.
- ВИШЊА: Чедомире! Па не верујеш ваљда заиста да си ти тај отац, прави Ђаво?! Несташан, можда, а умеш да будеш и неваљао, али тебе нико боље не познаје од мене. Најбољи си кад смо нас двоје сами у кући. И камо среће да никад из ње не изађеш, да уопште не мораш да идеш у суд, да се контаминираш туђим злочинима. Онда би био идеалан, чисти херувим и нимало рђав.
- ЧЕДА: Али ја већ јутрос морам да идем у суд. Тамо ме чека читава сељачка булумента. Тужилац је подигао оптужницу против целог села. Сељаци су на сред сеоског трга јавно спалили вештицу, једну старицу због чијих враџбина им је град уништио летину. Они тврде да им се то, упркос најмодернијем противградном систему редовно дешавало док је она била у животу. Ја им верујем, али не знам како да убедим суд у постојање натприродних сила које уништавају добре људе.

ВИШЊА: Па једино да натераш оптужене сељаке да се пред поротом одрекну ђавола и плуну га у лице, те да присегну живоме Богу који ће их онда заштити од сваке казне.

ЧЕДА: Где да им нађем ђавола за плување?

ВИШЊА: О, не брини ти за њега. Он се увек нађе тамо где га нико не очекује. Ко зна?! Можда ти га сам Архангел Гаврило доведе на узици. Као пса. Уосталом, узми неког глумца који уме да се нервозно бацака и говори из трбуха.

Чује се ѿлач бебе, досѿа удаљено, али ѿродорно.

ВИШЊА: Чедомире, престани да маучеш, сине, не плаши маму.

ЧЕДА: Не ја, мама, то он, мој сѿн мауче неке мисли које ме просто прогањају. Рађају се као коров и онда без везе почну да бујају и куљају док ми као тиња не напуне главу и више нисам у стању ни на шта друго да мислим; траже проверу у пракси.

ВИШЊА: Ајде, шта причаш, какву проверу, зар не чујеш тај дечји крик, то није мачка, то је звер нека.

ЧЕДА: Ах, не, све је то из моје главе, мама, слушај тај оригинални плач. Ни један бол се не може упоредити са њим; какав дубок јаук! Ужас, мама! Ја сам страхом запретен и не знам у ствари јеси ли ти заиста жива или си у стварности давно умрла а ја седим у крилу једног леша који ме прождире и вуче са собом у сопствени гроб.

Пусти ме да устанем!

ВИШЊА: *(Чврсто га држи у крилу)*

Прво обећај да нећеш пустити демона овамо да носи твоју јадну мајку у ватру наше централне пећи.

ЧЕДА: Маша каже да у теби нема ни капи крви. Нешто ме тера да проверим цео мој живот, има ли крви у тој ватри, само не знам где сам ставио жарач. Да га ниси ти сакрила? Сад је био ту.

ВИШЊА: *(Крије жарач за леђима)*

Пећ не отварај, чујеш?! Може да букне пожар, да изгори кућа, да ђаво све однесе.

ЧЕДА: Али, он мене већ носи јер огањ свуд сукља и ја горим и топим се од страха.

Пусти ме молим те да устанем, морам да се одлепим од тебе, син ме мој чека, по лику можда страшан, алж ипак млад, живота нашег наставак.

Бѿбин ѿлач се ѿриближава.

ВИШЊА: *(Хистѣрично)*
Који он?!

ЧЕДА: Како који, побогу, мама?! Па, он, моја ватрена беба. Маша је одржала реч. Испунила је уговор! Родила нам је сина! Слушај како он, неуништиви, долази. Морам да отворим врата ума, или пећи, свеједно, свуда подједнако букти. Само не знам где ми је жарач. Боље да га на време пустимо, да га тескоба унутра не угуши.

Чује се љевна рика из њећи. Вишња ѓрчевийѣо држи врайѣа ѓорионика.

ВИШЊА: Није то наш син, већ отац у силној светлости долази по мене, чујеш ту рику, препознала сам његов глас, не може више доле сам, без мене, не пуштај га, сине, уговор не предвиђа повратак мртвих.

ЧЕДА: *(Ойѣима се из њених руку које ѓа ѣојуйѣ клешѣа чврѣио држе)*
Пусти ме, мама, пусти, дете да не изгори у мојој глави, молим те, доста је више умирања у породици, треба неко да наследи нашу љубав, а не мржњу и смрт.

ВИШЊА: Његова страст је страшна и нељудска, нема ту љубави, само наследно лудило и грозна болест распадања свести, ох, мама, мама, спаси своју девојчицу, пробуди се, мамице, устани из гроба да чујеш шта ми шапуће, да видиш шта ми ради и како ме звер растрже и убија, месо ми кида и кожу цепа на комаде, моје срце се сад ишчупано у крви купа...
Господе, Господе, имаш ли душу погану и савест своју немилосрдну, ублажи презир према несрећницима и престани да уживаш у мом мрцварењу кад ни за шта нисам крива, сем што ме је он, твој кржави слуга родио. Не дај ме, Боже, не дај ме зликовцу који је дошао по моје мртво тело, гледао си га мирно кад ми је душу убијао, кад ми је младост уништио.
О, Боже мртворођених не одбацуј ме, твоје сам дете, умрла пре но што сам очи отворила, пре него сам ваздух удахнула, пре првог крика очајања због ужасног сазнања да има оних којима је неупоредиво горе у животу него у смрти.
(Рика се ѣојачава)
Бежи, Сатано, бежи од врата мога дома, не продубљуј ми страву која ме је ионако сву обузела.

Љуйѣийѣа рика из њећи досѣиже врхунац. Цела њећ се дрма и ѣуши. Вајѣра из ње незадрживо сукља. Чѣда је у очајању ѣао на колена и ѣодизао жарач у вис.

ЧЕДА: Ох, боље да га пустимо, боље. Запалиће нам кућу, прождраће нас гладан. Сувише је млад да би умео да контролише своје зверске нагоне. И ужасно јак, мама! У себи носи моћ пакла. Осећам како ми крв кључа, силна снага навире, како ми се криви слика у очима и све постаје бескрајно крхко и гадно, ништа се више у смислу не држи. Порушиће, све ће дефинитивно разнети и уништити.
На колена, мамице! Моли се, моли се Богу да нас поштеди и умири његов гнев, јер ево, рађа се наш наследник из ватре и пепела. Као митска птица, као неуништиви феникс.
Не ја, он је, мама, чисти демон!

Сва светила су погашена. Соба је осветљена једино црвеном ватром из њећи, одакле доише, умесито бесне рике која се ђаси, високо подрхивавање расјеваноџ дечјеџ ѓласа:

"А... а... а... а... а... а... а... а..."

Ли... ли... ли... ли... ли... ли... ли... ли..."

ВИШЊА

И ЧЕДА: *(Се ѓридружују расјевавању ѓласа)*

Алелуја... алелуја... алелуја...

ВИШЊА: Ти си једино дете и мој наследник, теби сам дала себе и живу и мртву, сву снагу и сваку моју мисао, ти си, сине, мамина принцеза, и принц, и принц, моја једина љубав, а они су се, пацови, на мене острвили, да ми мртве кости оглођу. Нека слободно догоре у смрти, ако треба, борићу се и против тебе, док ми лобања под тим жарачем не прсне, ако је права беба нека пева нашу химну хармоније и среће, а не да риче као звер, јер ни ја нисам дивљач за лов, јер и ја имам канџе и чељуст да јој месо раздерем и живу прождерем.

Одједном, Чедa се ѓреобрази. Почне бела ѓена да ми удара на усѓа и да урла ѓако да се више не зна да ли рика сѓиже из ѓеџа или из ѓећи. Високо изнад ѓлаве држи ѓвоздени жарач и, као у неком жрѓвеном рѓијуалу, еластѓично и хиѓро обилази око мајке.

ЧЕДА: Не, мама! Ја се гушим! Гушим се, не могу да дишем, кркљам без ваздуха, плућа су ми оловом зачепљена, не могу више, нећу више, мама, готово, то је крај!

У мени сваки атом риче од гнева и ужаса, бела пена ми удара и облива ме крвави зној од муке а ти и даље дахћеш киселину свог желуца у моја изгорела уста, плујеш ми, као кобра, отров у очи и ја не видим више ништа сем реке крви у којој се купа цело човечанство, сав егзистенцијални ужас препуњен енергијом зла, ломачу у глави на којој у мукама рођења врѓшти он, мој први и твој други син, па макар и отаџ.

Овде је тако спарно и врело а ти се жалиш на систем грејања и кочиш се и дрхтиш, не од зиме, већ од мржње и страха према мени, плоду суровог насиља над тобом, а ја... ја се гушим од стида и твоје тираније, гадим се твојих лепљивих пољубаца којима си ми кожу пресвукла и душу блиндирала, не могу више да живим у твом мраку, отвори врата мог ума и ослободи ми светлост, сине, драги и и једини оче наш, ти који си нас све створио на земљи и под њом, ослободи ме њених шкрипатавих костију, влажних усана и сувих принципа и доктрина, ослободи ме греха у напетости.

Пусти врата, мајко, или изнутра прскам, ум ми се распада, отвори кад кажем, мој син хоће напоље, пламен ватрени који је мој живот, а твоја смрт! Смрт! Смрт! Смрт!

Бесомучно је удара жарачем по глави. Она, овога љуца обливена крвљу, пада крај њећи на којој се враћнице саме ошварају. Из њећи покуља веома јака свећлоси.

Чеда укључи радио из којег почне да свира музика људачког оркестра, Моцартова "Мала ноћна музика". Затим седне крај мајке и свири јој размрсану главу у крило.

ЧЕДА: Гле, мама! Стиже нам наш најмилији гост, да буде са нама, да више никад не будемо сами. А ти си тако неуредна и разбатушена. Како је твоја крв црвена, како је светлост неподношљива, а ја сам тако срећан. Маша није била у праву.

Моцартова музика се прекине и чује се глас сикера.

СПИКЕР: Над нашим подручјем се и даље гомилају велике масе снега. Оркански ветар ствара сметове и до десет метара. Живот у земљи је замро. Сви чекају отопљење које изгледа никад неће доћи.

Поново се чује "Мала ноћна музика". Чеда устаје, проиђе се до и огрнути Вишњиним њењаром пева из свећ гласа:

ЧЕДА: "А... а... а... а... а... а... а... а...
Ли... ли... ли... ли... ли... ли... ли... ли...
Алелууја... алелууја... алелууја..."

КРАЈ